

Nhật Ký Nữ Hoàng Vampire

Contents

Nhật Ký Nữ Hoàng Vampire	1
1. Chương 1: Bắt Đầu Định Mệnh	1
2. Chương 2: Bạn Và Thù	3
3. Chương 3: Sự Thật	8
4. Chương 4: Lo Sợ	14
5. Chương 5: Vampire Ross	20
6. Chương 6: Vô Vọng	26
7. Chương 7: Xin Đừng Yêu	29
8. Chương 8: Kí Ức Trời Dậy	32
9. Chương 9: Gặp Lại	37
10. Chương 10: Ngày Định Mệnh Dead Moon (Trăng Chết)	43
11. Chương 11: Thời Gian Đã Hết....hãy Thức Tỉnh Nào!	58
12. Chương 12: Ngập Trần Giả Dối	64

Nhật Ký Nữ Hoàng Vampire

Giới thiệu

1 cô bé đáng lẽ phải hưởng thụ được những tình yêu cha mẹ, địa vị, quyền lực,. . . nhưng vào đêm đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-nu-hoang-vampire>

1. Chương 1: Bắt Đầu Định Mệnh

Vào 1 đêm tối mù mịt. Tiếng khóc dài của một đứa bé mới chào đời trong màn mưa tĩnh lạnh, ánh trăng bấy giờ sáng hơn bao giờ hết nhuộm lẫn một màu đỏ tươi có lẽ hôm nay là rằm chăng? Cùng lúc đó, 1 đứa bé gái khác cũng mới chào đời

- oa,oa,oa..... Cô công chúa nhỏ nhắn trên trán có hình vương miện đang cất tiếng chào đời

Trong một gian phòng khác, người đàn ông không mấy là già đang kí vội những bản hợp đồng. Căn phòng được mạ vàng sang trọng, về mặt xen lẫn lo lắng và vui vẻ vì sự chào đời của con mình

- Thừa lãnh chúa là con gái ạ! Tiếng cô tỳ nữ vội vàng chạy vào bẩm báo.

-....Được rồi! Có thể lui xuống! ông vội vàng đứng dậy

Nhưng chưa kết thúc ở đó, ông nói tiếp:

- Bây giờ phu nhân và con ta đang ở đâu? Người đàn ông hỏi

- Dạ phu nhân giờ đang nghỉ lấy sức còn công chúa thì đang nằm trong phòng ạ. Cô tỳ nữ đáp lại

- Có một chuyện rất kì lạ ạ! Công chúa mới sinh ra có 1 phong ấn hình vương miện trên trán ạ.

- Hã! Người nói thật chứ! Mau lui xuống!

Ông hối hả chạy vào phòng sách. Tìm kiếm 1 quyển sách gì đó và khi thấy được quyển sách cần tìm. Ông vội lật rồi lật....

- Đây rồi! Ông hét lên vui mừng

Úp sách lại. Ông chạy ngay đến phòng phu nhân mình vui vẻ nói:

- Cảm ơn nàng đã sinh cho ta đứa con gái bé bỏng ! Nó sẽ là 1 nữ vương quyền năng nhất trị vì vương quốc vampire này đây. Ông nói với giọng đầy tự hào và vui sướng

-Thế sao?

-Ừ!

Bấy giờ, tại 1 căn phòng tối tăm khác, cũng với một đứa bé gái nhưng trên trán là hình ngôi sao.

Một người phụ nữ nhếch môi cười nhìn cô con gái này.

Đang ngồi thì....

Một người có vẻ hốt hoảng chạy vào

- Thừa bà! Dòng họ Lee vừa mới hạ sinh một đứa bé gái có hình vương miện ạ!

- Cái gì? Như thế con ta thì làm sao đây

Bà ta nhăn mặt nói

- Hay là chúng ta thử hoán đổi đi!

Bà ta trầm tư suy nghĩ nhưng rồi cũng đồng ý. Bởi vì dòng họ Lee sẽ thành bá chủ vampire nên rất nguy hiểm.....

Mây đen kèm theo tiếng sấm chớp. Tại gian phòng của cô công chúa nhỏ, một người đàn ông tiến lại gần tay cầm 1 đứa bé gái khác.....

- Xin lỗi ta không muốn thế hãy tha lỗi cho ta! Người đàn ông có vẻ gấp

Ông nhấc bổng cô bé trong nôi kia đặt cô bé khác vào thế rồi chạy đến bên cửa sổ và nhảy xuống....

Nhưng

Được một lúc thì bỗng ông ta thấy đằng xa có cái gì đó

Khi lại gần thì bắt gặp hình dạng người không mà vampire cũng không. Chúng là vampire cấp

E. Cực kì nguy hiểm và khát máu.....

- Nguy rồi. Người đàn ông có vẻ lo lắng

ông đặt cô gái trong tay xuống vội vàng niệm câu thần chú phong ấn sức mạnh kèm theo 1 vòng bảo vệ xung quanh cô bé để tránh những tên vampire hung ác kia.

...Và ít lâu sau....

Mùi máu hoà cùng với màn đêm tạo ra khung cảnh đáng sợ. Cho đến khi ngã gục xuống đất trong vũng máu với xung quanh chỉ là cát bụi

Thế rồi may mắn có 1 người đi đường nghe thấy tiếng khóc cùng mùi máu xộc đến mũi... Chạy theo tiếng khóc là một cảnh tượng ghê sợ hiện lên. Có 1 cô bé khóc, 1 người đàn ông đầy máu và cả những bãi cát-minh chứng cho những tên vampire cấp thấp...

Người phụ nữ kia chính là 1 vampire khi nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng ấy, người phụ nữ đi đến đọc

- recuperative fence (thu hồi lá chắn)

Rồi nhất bồng đứa trẻ kia, tự đứng trong người bé gái rút ra một chiếc dây chuyền .

Trên đó được khắc chữ “Lee”

- Lee sao? Chẳng lẽ.....

Người phụ nữ suy nghĩ rồi nhìn về hướng Bắc

- Sự tranh giành quyền lực thật ghê tởm. Đứa bé này thật tội nghiệp

Nói xong rồi bà tiến về phía thành phố...

Trở về lại căn phòng tối tăm

- Ha ha! Hắn sẽ chết theo con nhỏ dòng họ Lee. Người đàn bà cười lớn tỏ vẻ sung sướng.

- Nhưng mà thưa bà! Tôi có một thắc mắc

- Người cứ hỏi? Bà ta vui vẻ đáp

- Con của người mang phong ấn ngôi sao là người được sắc phong làm cận vệ của nữ hoàng. Nếu họ nhận thấy hình ngôi sao kia thì sao ?

- Không một ai có thể biết ngoại trừ mới vừa sinh ra, và đúng vào ngày trăng đen có tên là dead moon (trăng chết) chỉ xuất hiện duy nhất 1000 năm

- Sao khi có trăng đen thì lúc đó mọi vampire đều được gia tăng năng lượng đúng không phu nhân!

- Đúng! Con bé dòng tộc Lee mới sinh ra cũng sẽ mạnh lên và có thể tự tìm được con đường trở về nơi mình sinh ra nên rất nguy hiểm cho con ta. Vì vậy ta phải đi trước một bước.

- Bà thật thông minh. Không hổ danh là phu nhân ngài Jun

2. Chương 2: Bạn Và Thù

Thời gian cứ thế trôi qua.....

Năm này nối tiếp năm nọ, Tháng này nối tiếp tháng kia, Ngày nối theo ngày

Oáp.... Tiếng ngáp tỏ vẻ buồn ngủ của cô gái nhỏ nhắn trong gian phòng màu trắng tinh khiết. Ánh nắng chói chang chiếu vào căn phòng khiến mái tóc vàng đó óng ánh. Cô gái dụi mắt và phóng nhanh vào phòng vệ sinh..

Cô mặc trên người bộ áo sơ mi màu trắng có áo khoác nhỏ màu đen kèm theo 1 chiếc nơ nhỏ màu đỏ và chiếc váy xòe không quá ngắn không quá dài trông rất xinh đẹp và nhỏ nhắn

Bước vội xuống nhà vệ ngay chiếc cặp và không quên chào bà Lim(người thân duy nhất của cô)

- Con ăn sáng đã chứ!..

-Dạ thôi muộn rồi bà ạ! Con mới học trường này thì phải đi sớm để không bị ác cảm với thầy cô chứ bà nhỉ? hehe . Cô gái vui vẻ nói

- Ủ! Rose Đi đi bà bó tay con. Cái gì cũng nói được . Bà Lim cười hiền đáp

- yes sờ.

Bước xuống phố bao nhiêu cặp mắt nhìn Cho đến khi cô bước tới cánh cổng to lớn màu đen xung quanh bốn bước tượng cao vời vời chắc là tầm 6m gì đó

-Woa, cao quá à! Cô bé ngơ ngẩn nhìn chiếc cổng

Bỗng tiếng chuông Reng..Reng...Reng báo hiệu giờ vào lớp

Ross chạy nhanh vào và bất ngờ hơn là nó quá đẹp quá lộng lẫy còn hơn trường cô học lúc trước nữa...

Cô đi quanh hết các dãy phòng và đang tìm kiếm phòng hiệu trưởng ở đâu? Đang đi thì....

- Á! Ui da đau chết mất Cô lấy tay xoa xoa đầu

- Hừm có mắt không vậy? Bực tức cô nói lên thì ngược khuôn mặt trái xoan bầu bĩnh thì thấy được là 1 người con trai very đẹp trai lun~

-..... Hắn quay người bỏ đi để lại Ross với những dấu chấm hỏi

—”Thằng bệnh hoạn ..v..v...” Ross chề miệng nói thầm .

Cuối cùng cô cũng đã tìm được phòng hiệu trưởng... Đi mãi cả chân mới tới được một căn phòng to ...

- Cốc....cốc...cốc Tiếng gõ cửa vang vọng bất giác người đàn ông đang tựa mình vào chiếc ghế xoay đáp trả

- Vào đi!

Ross bước vào cô ngoan ngoãn đi lại gần

- Tên?. Người đàn ông hỏi

- Dạ. là Lee Ross ạ!

- Rồi học sinh mới chuyển vào. Từ nay cháu học lớp B. Là lớp 11B nhá

- Vâng ạ! Cô lễ phép chào và nhanh nhẩu bước ra ngoài.

+Chú giải: Trường King có tổng cộng 3 cấp lớp

= lớp A dành cho những hs quyền quý, nhà giàu + Thông minh

= lớp B dành cho những hs được vào do học bổng nhà khá giả thôi nhưng cũng có vài ngoại lệ

= lớp C dành cho những hs nhà giàu nhưng học thì không được giỏi

-Thôi không xong rồi đi đường nào mới tới lớp 11B đây! Trời ơi là trời!

- Nè, lạc đường à. Sao mà thấy đi vòng vòng vậy?

Bỗng một chàng trai tiếng lại gần cô và hỏi..

-Hình như bị lạc đường. Vậy có thể chỉ đường giúp không? Cô gái đầu ngược nói

- Ok. học lớp nào vậy? Chàng trai cười nói.

- 11B

- Ủ. Nghe nhé! đi thẳng gặp cầu thang kia đi lên cầu thang đến tầng 2 rồi rẽ trái đi thẳng sẽ thấy biển đề 11B!

- cảm ơn! Cô vui vẻ cúi người chào rồi lon ton chạy đi~

“Con nhỏ này thú vị thật! Ấy chết quên hỏi tên nhỏ rồi!”

Anh chàng suy nghĩ rồi đi thẳng lên lớp

..... nhưng

Ai ngờ đứng sau đó, 1 cô gái khi nhìn thấy anh cười nói với cô liền cảm ghét, tức giận nhìn cô gái đang đi kia!

Ross đi 1 đoạn rồi ngược nhìn thấy 11B rồi vui vẻ bước vào.

-Dạ em là hs mới ạ!

- Ủ! Tôi có nghe hiệu trưởng nói rồi.Em đứng đây tôi thông báo!

- Dạ!

- Các em thầy thông báo cho lớp biết rằng :” Chúng ta sẽ có 1 hs mới chuyển đến” Thầy vẫy tay ra hiệu kêu Ross bước vào

- Chào! Tên mình là Lee Ross!

- “Woa, lạnh wá! kết mắt rồi!” ” Ngưỡng mộ wá đi mắt!”..... con trai thôi nhá

- “Xì, thấy ói” “Chảnh wá” ” Làm phách thấy ón”..... Chà con gái có khác à nha

- Thôi được rồi STOP ở đây nhá các e! Thầy nở nụ cười tỏa nắng nhìn học trò !

- Em xuống bàn cuối ở gần cửa sổ ấy!

-.....

Bước xuống chỗ...

- Chào! Minh Kim San rất vui được gặp cậu.

- Rất vui được làm quen!

- Mình có thể là bạn thân của cậu được không? San vui vẻ cười

- Thì ngay từ bây giờ rồi còn gì! Ross cười nói tay giơ hình chữ V

Từ đó cô đã có riêng cho mình 1 người bạn..... Mỗi ngày San hay wa nhà Ross chơi! Cùng nhau học chung cùng nhau đi chơi....

Sáng như mọi khi Ross bước đến trường, nhưng hôm nay cô lại ngủ quên đi mất... Mà hôm nay lại có tiết kiểm tra nữa nên cô chạy nhanh như tên đến trường.

- Chết cửa đóng lại rồi bây giờ làm sao! À trèo tường đi!

Cô bất chợt nghĩ ra chiêu cũ hay dùng

Bước đến bên tường ngạc nhiên đến không ngờ là nó cao quá không thể nào leo qua nổi ... Thất vọng trảng trề nhưng không gì là không thể có cố gắng có thành công

Cố gắng trèo nhanh qua tường. Người Ross thấm đẫm mồ hôi thi nhau đổ ướt hết phần áo nhưng khi Ross gần tới bên kia tường thì.....

- A.AAAAA.AA..... Tiêu rồi!

Do mất thăng bằng nên vừa mới qua thì cô bị ngã . Đang nhắm mắt lại vì lo sợ nhưng đáp xuống đất cảm thấy rất mềm lạ êm nữa k hề đau tý nào

— “Ủa,kì vậy ta.”

Đang suy nghĩ thì bị đứt đoạn giữa âm thanh của 1 ai đó

- 2 em làm gì ở đây thế hả?

— Là tiếng ai vậy trời. Trong đầu Ross là những dấu chấm hỏi to lớn! Cô kịp để nhìn mình đang ngồi trên vật nào thì! Oh My God! là 1 chàng trai! HẢ?

- Tôi nói mà 2 e k trả lời sao? Lên phòng giám thị gấp! Tiếng thầy giám thị hét làm Ross giật mình thoát khỏi những dấu chấm hỏi mà quay về hiện tại.

- Ủa? Hình như tôi lỡ làm a bị té như thế này! Thành thật xin lỗi. Cô vội đứng lên xòe 2 bàn tay định kéo người đó đứng lên nhưng....

-.....Không trả lời chàng trai đó vội tự mình đứng dậy mà hất đôi bàn tay Ross sang chỗ khác. Khiến cô không khỏi ngạc nhiên

— “Quái lạ! Người này bị câm hả trời!” Cô ngược nhìn người trước mặt nghĩ thầm

Bước lên phòng giám thị,

Thật khó hiểu mà! Nhưng nhìn a ta rất quen không biết mình gặp chưa ta

Chạy lên phòng giám thị là biết ngay một bản kiểm điểm đang chờ rồi. Thế là đi lun những ngày chăm chỉ của mình chỉ tại xui xẻo gặp thằng người rừng này

- Rồi hai đứa đem giấy bút đi ghi bản kiểm điểm lại cho tôi! Những hành vi thật tình đi học trễ mà còn leo tường nữa à! Viết xong đem về phụ huynh kí tên.

Thế là tiêu mất lần đầu viết bản kiểm điểm bà có mắng hay không đây! Ross trầm tư suy nghĩ lo lắng . Còn tên kia thì thản nhiên không có chuyện gì to cả

Bước lên lớp mà trong lòng lo lắng... Cô bước vào chỗ ngồi nhưng hình như có ai đó đang chen chỗ của mình.

- Có thể ra chỗ khác không? Đây chỗ của tôi!

-.....

- Có ra không?

-.....

- Thật là người gì á! Chỗ tôi đi ra dùm một cái!cô hét thật to nhưng đáp lại không câu trả lời...

....Tức điên lên Ross đi thẳng trước mặt thì

“Là người hôm nọ giúp tìm đường đây mà nhưng sao lại học ở đây mà đây là chỗ của mình mà! Đang nghe fone à!” Cô thầm nghĩ rồi lấy tay giật phắt cái tai fone ra hét thật lớn

- Đi ra chỗ khác!

Lúc này người đó mới giật mình nhìn Ross khó hiểu

- Không hiểu à! Ross bực bội nói

- Khoang, chỗ này của tôi từ đó tới giờ mà! Anh nhẩn mặt nhìn cô

- Nhưng tôi được thầy cho phép ngồi gần cửa mà!

-Ồ! Vậy tôi sẽ trả chỗ nhá! Nở nụ cười khiến ai cũng ngất ngây trừ cô

Ross cảm thấy anh chàng này kì lạ lắm

Min lùi sang phía bên cạnh để nhường cho Ross...

.....Khiến tất cả mọi người phải ngạc nhiên nhìn cô.....

Tiếng bàn tán nhiều từ bàn đối diện với cô

- Ê! Nhìn kìa con nhỏ mới vô đang tán tỉnh a yêu mày kìa! Cô tóc vàng nói

- Đúng đó! Mày phải làm gì đi chứ. 1 người khác vội chen vào

- Hừ!Anh Min... Hãy đợi đó Lee Ross.

Sau những tiếng học căng thẳng, tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi

Như thường lệ Ross thường hay ngồi 1 mình trong lớp.... gục đầu nằm trên bàn mà trong bụng cứ kêu gào thét... Vì đi vội quá nên quên ăn sáng rồi

- Đói quá đi thôi mà chẳng không đem tiền theo giờ biết làm sao đây! Huhu

Cô buồn bã nói

- Nè! Một chàng trai lại gần cô nói

- Hã? Nè gì! Ngước mặt lên là người ngồi cạnh hồi nãy, trên tay anh cầm hộp sữa

- Uống đi nhóc! Chàng trai mỉm cười nhìn Ross

- HẢ? Nhóc gì chứ bằng tuổi ghen! Xì! Dứt lấy hộp sữa Ross uống sạch

- Mà sao lại mua cho tôi vậy? Ross tò mò hỏi

- Hajzz! Đi học mà ngồi kế người bụng thì kêu làm sao học nổi trời

- Xì! Ai biểu ngồi gần cơ chứ

Cô hờn dỗi nói

- Mà nhóc tên gì thế?

- Lee Ross còn you thì sao? Cô mỉm cười nhìn anh

- Hoo Min!

— “Sao mà Kim San mấy bữa nay không đi học vậy ta?” Ross chợt nhớ đến bạn thân của mình

- Mà Min có biết nhà Kim San không? Ross quay sang hỏi Min

- Biết! Định đi thăm sao?? Min cười để lộ chiếc răng khểnh trông rất đẹp

- Sao biết hay vậy? Mà thôi sáng thứ 7, đứng ở trường đợi rồi đến nhà Kim San được không? Cô hứng khởi nói

-Không được! Cậu không được đến!

Min khoanh tay nghiêm nghị nói

- Tại sao chứ! Ross tỏ vẻ năng nỉ

- Không được là không được! Anh kiên quyết nói

- Min à! Dẫn đi đi mà! Ross nài nỉ mắt nhắm nhắm nước!

Cô biết chắc dùng chiêu “Mỹ nhân kế” cũng sẽ làm động lòng Min

- Thôi được rồi! Đừng làm thế xấu lắm! Ngày mai nha, mà đi theo mình không được rời khỏi... Dù là 1 bước đầu đó

- Yes mr! Ross tỏ vẻ sung sướng

— “Ừa, đi nhà San thôi mà có phải là đi vào nhà tổng thống đâu?” Ross thầm nghĩ

- Ế! Min Min! Chút về cho mượn vở được hôm? Hồi sáng ngủ quên nên chưa chép bài! Hehe~

Ross tỏ vẻ ngượng

- Hahaha! Heo lười! Min cười to

- Ế! Heo lười hồi nào hã đánh chết giờ nhá

- Ừ! Heo mập hen!

-Xì! Đói quá xuống canteen đi Min

- Ừa mới uống hộp sữa mà? Anh ngơ ngác nhìn cô khó hiểu

- Không có no tý nào hết á!

Cô xoa bụng tỏ vẻ đói

- Bó tay! Đi thôi! Mà bữa nay tớ khao! Ok

- Ok Ok! Mai tớ sẽ bao lại cậu

Ross và Min chạy thẳng xuống canteen trường kìm đồ ăn thì ai cũng nhìn khiến cô có vẻ khó chịu liền quay sang nhìn anh chỉ thấy sự lạnh lùng khác hẳn hồi lúc

- Way, mặt tôi dính gì à sao mà bọn họ nhìn tôi ghê vậy? Cô chỉ vào mặt mình khó hiểu hỏi

Min cười thầm nói

- Tại cô đang đi với hot boy trường đó nên ai cũng nhìn là chuyện bình thường

- Hot boy cái gì Hot dog mới đúng mà! Ross cười tinh nghịch nhìn anh

- Ủ! Heo lười

- Ế! Không nói nữa đói quá đi mất!

Ross chạy thẳng vào cô bán canteen nói:

- Cô ơi! 2 bánh kẹp, 2 li nước, 3 hộp sữa, 4 bánh hamburger, 2 hũ sữa chua, 3 hộp bánh flan,...

-Trời ơi! Bụng thần chắc sao mà ăn nhiều vậy Ross. Min hỏi vẻ ngạc nhiên

- Xì, đói thì ăn thôi! Bộ không cho à! Thôi trả tiền đi kìa Min..

- Ủ! Ăn vậy mà không thành heo mới lạ à

Anh phì cười nhìn cô gái trước mặt

- Vâng, Thưa hót dog. Cô mỉm cười đáp lại

Đặt đồ ăn xuống bàn Ross nhanh nhẹn ăn để lại 1 người ngờ ngác nhìn Ross ăn

- Ăn không mà nhìn tôi dữ vậy ? Ross vừa ăn vừa hỏi

- Không ngờ Ross lại ăn ghê như vậy đúng là heo có khác

Anh càng nhìn điệu bộ ăn của cô thì càng mắc cười

- Há miệng ra! Ross vui vẻ nói

- Hã ? à ừ

Min há miệng thì Cô dứt anh cái bánh kẹp

- Ngon chứ! Thôi no rồi đi lên thôi

Cô đứng dậy nói

Min ngờ ngác nhìn Ross đồ ăn vừa nãy hết sạch... Min thấy cô là người con gái luôn mỉm cười... Anh rất

thích nhìn cô cười vì nó rất đẹp và khi Ross dứt anh ăn cảm giác như có 1 người quan tâm sướng biết bao

3. Chương 3: Sự Thật

Sáng thứ 7 trong lành, tiếng chim đua nhau hót ca, trong một căn phòng nhỏ ánh nắng vừa kịp chiếu xuống khung cửa rồi xuống chiếc giường trắng bên trong là 1 cô gái tóc vàng đôi mắt cô gần hé mở.

Cô vươn vai bật dậy khỏi chiếc giường bước vào phòng vs vội khoác trên mình bộ áo màu xanh cùng chiếc quần jean đen , chiếc nón đen đính tán kèm theo chiếc giỏ ngang tay mà cô chuẩn bị.

Vừa bước ra khỏi cổng nhà,cô bắt gặp được Min

Cô tỏ vẻ ngạc nhiên..... Tại sao Min lại biết nhà mình được

- Nè, làm gì mà ngạc nhiên thế hả Ross. Min nhìn cô cười nói

Bấy giờ, cô thoát khỏi suy nghĩ và vội trả lời:

- Làm sao cậu biết nhà tớ. Ross tò mò nhìn anh

- À! Nếu tớ tra sổ liên lạc thì biết ngay mà.

- Mà.....

Chưa kịp nói hết câu thì Min vội nói:

- Bây giờ có đi thăm San không? Cậu mà hỏi nhiều quá không đi được là do cậu đẩy nhá!

- Hã? À, ừm. Thì đi.

- Đi thì lên mau đi. Chụp lấy nè

Min đưa Ross mũ bảo hiểm rồi cô cũng nhanh chóng bước lên xe.

Trên đường đi, cô vui vẻ hát

Tiếng hát cô tuy không hay nhưng đối với Min nó hay đến lạ kì. Lần đầu tiên anh đã gần gũi một cô gái

Một khoảng thời gian vui vẻ trong gió. Và rồi cũng tới được nhà San.

Cô bước xuống xe. Ngắm nhìn cánh cổng vĩ đại kia. Cánh cổng màu trắng tinh tể to lớn, cao ngất ngưỡng kèm theo hai người bảo vệ kẻ bên cánh cổng. Ngôi nhà như một lâu đài trắng lộng lẫy.

- Min à! Vào được không vậy? Cô lo lắng hỏi

- Được mà yên tâm đi! Không sao đâu! Min mỉm cười

- Ồ.....

- Mà nhớ đó không được cách xa mình đâu đấy.

- Biết rồi! Khổ Min ghê

Đi được một đoạn thì cô gặp được 1 khung cảnh rất là thơ mộng nhưng hình như cô đã lạc mất Min

Cô lo lắng, chạy mãi đi tìm anh nhưng không gặp được. Chán nản, cô ngồi bệt xuống sàn nhà.

Lúc này, Min cũng mới biết được rằng anh đã lạc cô

Ross đứng dậy. Lần này cô bình tĩnh đi và tìm xem có ai có thể giúp mình không!

Rầm.....

Không để ý cô đụng phải một người con trai. Hình như... rất rất là quen.....

- Đau quá! Không có mắt à.

- A! Thành thật xin lỗi tại tôi..... Cô ngược nhìn người con trai phía trước mặt

Mái tóc hạt dẻ này, kèm theo đôi mắt đen đường như ẩn chứa 1 sự bí ẩn. Bộ quần áo sang trọng khiến anh ta trông cũng rất bảnh.

- Lại là cô! Sao đi đâu cũng thấy vậy trời!

- Gì hả? Lại là anh à!

- Nè! Cô thích tôi hay sao mà dám tới đây luôn vậy.

- Hã? Cô ngờ ngác nhìn người này.

Cô tự hỏi hẳn ăn cái gì mà tự tin thấy ớn

- Hã cái gì! Cô điếc à! Đồ vịt con xấu xí. Hẳn tức giận quá lớn

- Anh....anh dám..... Cô tức tối ngược nhìn

- Cô thật là mê trai đấy!

— “Trai trong dấu ngoặc kép ấy! Thôi kệ anh ta, mình đừng nên gây sự nhờ anh ấy biết được chỗ San thì sao.” Cô suy nghĩ

- À! Cho tôi.....

Chưa kịp nói gì anh ta đã nhảy vào nói:

- Mà người nuôi dạy cô là ai vậy? Thật tình chắc người đó có kiến thức kém lắm, không có đạo đức hay sao mà.....

- NÈ! Đủ rồi đó. Anh thật là đồ.....

- Đồ gì? Mà ai nuôi dạy cô thế cô nên về nhà khuyên họ đi là vừa

- Anh dám xúc phạm đến bà tôi. Tôi sẽ không tha cho anh. Ross nắm chặt tay lại, đôi mắt tóe lửa

- Ôi. Tôi sợ quá! Cô làm gì được tôi nào! Nhóc con! Anh nhếch miệng khinh thường cô

- Anh.....

BỐP.....

Một cú đánh xuyên sao hỏa, Ross đánh hấn như một bao tải ấy..

- Cô... ngon lắm! Hấn tức đến bốc hỏa nhìn cô 1 cách thù hận

- Haiz, anh làm gì được tôi nào.

Ross dùng dùng bỏ đi. Ít nhất cô cũng nguôi được cơn giận một chút

Và đúng lúc đấy cô lại gặp được San. Hình như cô thấy Ross đánh hấn

- Ủa? Ross.... San bất ngờ khi nhìn thấy cô ở đây

- O.. San.... Ross cũng ngạc nhiên không kém

- Cậu đi theo tớ. Min đang đợi cậu đó. Cậu thật tình lớn rồi mà còn đi lạc nữa. San mỉm cười nhìn cô

- Hìhì! Ross gãi đầu có vẻ ngượng nhìn San

Và rồi San kéo nhanh Ross đi trong sự tức giận của anh chàng đang đứng đấy

.....

Khi bước tới phòng San, Ross thật sự ngỡ ngác

Căn phòng quá đẹp. Nó dường như rộng lớn so với phòng cô gấp 3-4 lần

- Đẹp quá! Ross ngẩn nhìn một lúc rồi nói

- Quá khen! Đi! Mình ra ngoài vườn ngồi! San cười dắt tay cô ra ngoài sân vườn

.....Bất chợt.....

- Ủa, Ross.

Cánh cửa phòng San hé mở, 1 chàng trai bước vào và cất tiếng nói làm Ross giật mình quay lại nhìn giọng nói

- Xin lỗi. Min đã làm cậu lo.

Ross ái ngại nhìn Min thật sự cô chẳng biết nói gì hơn là xin lỗi

- Không sao! 2 cậu nói chuyện đi! Mình không phiền, đi nhá!

- Ủ. Đi vui vẻ! San và Ross đồng thanh nói

Khiến cho Min lác đầu phì cười bước ra ngoài,...

- Ross ơi! Cậu đánh Yang ghê thật.

- Hã? Yang. Tên hã là Yang à! Ross ngạc nhiên nói

- Ủ! Hã là người anh được nhận nuôi từ ông nội mình. San mỉm cười nhìn người con gái ngây ngô này

-Ồ. Mình xin lỗi vì lỡ đánh anh họ cậu nha.

Ross tỏ vẻ có lỗi nói với San khiến cho San một phen cười bể bụng

- Gì Vậy...? Ross khó hiểu nhìn cô

- Cậu thật là.....

- Thật là?

- Nói cho cậu biết luôn.... Anh Yang là hội trưởng. Biệt danh là “Ác quỷ”

- Ác quỷ thì đúng rồi! Cô phì cười

- Hãiz! Cậu với Yang có khả năng “ Yêu lẫn đánh nhau đau”

San nhìn cô vui vẻ nói

-Ồ vậy á! Tớ không không không có bao giờ yêu hay thích kể cả làm bạn!Cô đứng dậy bực bội nói

-Vậy à? Ai biết đâu được nào

San mỉm cười cố gắng ghẹo cô

-Xì! Mình mãi là bạn nha! Ross vui vẻ nhìn San

Thực sự cô có cảm giác rất gần gũi kì lạ. San khác những người bạn trước kia...

-Ừ

....Sau nhiều tiếng đồng hồ trôi qua...

Min trở về. Anh bước vào phòng nhỏ nhẹ nói với San và Rose

-Có phải tới giờ về rồi không? Máy cô nướng tám ghê

Đột ngột có tiếng nói khiến cô và San quay lại liếc nhìn Min

-Cậu thật là! Mới có chút chữ nhiều! Rose nheo mày

- Ủ! Tụi tớ vẫn còn nhiều chuyện cần nói mà

San buồn bã nói

-Mấy thím nhìn đi khoảng 7h rồi đó! Min dựa vào tường ung dung nói

-Ồ đúng rồi! Mình còn phải về! Rose bật dậy nhớ rằng bà Lim đang chờ mình ở nhà

-Vậy hã? Cậu về đi kéo muộn! Ngày mai tớ đi học lại rồi có gì mình tám tiếp nhá

San mỉm cười vui vẻ đẩy cô đi

-Ừ! Bye cậu nhá

-Ừ!

Rose vẫy tay chào rồi bước ra về...

Cô cùng Min bước ra cổng... Anh chở cô về ngang con hẻm

Thì bỗng nhiên....

-Xuống xe! Rose mau xuống nhanh đi! Anh lo lắng dừng xe lại vội vàng nói với cô

-Có chuyện gì vậy Min? Cô khó hiểu sao anh cư xử kì lạ như vậy

-À..ờ.... Có chuyệnKhông gì đâu...

Nhưng cô cảm thấy một cái gì đó tanh tanh cứ xộc vào mũi mình

-Máu! Rose hét lớn lo lắng quanh nhìn Min

-Hã? Anh ngạc nhiên

“ Rose có thể ngửi được ư? Nếu cô ấy biết mình là ai thì nguy mất!” Anh thầm nghĩ

-Min! Nhìn kìa

Cô chỉ tay vào con góc hẻm

Có cái gì đó như cái bóng đen ảo. Mùi máu tanh cũng bắt đầu từ đó

...Bỗng....

-Confine (giam cầm)

Âm thanh phát ra từ đâu đó phía trước.

Câu nói vừa dứt thì một thứ ánh sáng chói lên... Chói thẳng vào góc phố

Lúc này đây cô mới ngơ ngẩn nhìn rồi hét lớn khiến Min giật mình

-Nó là cái quái gì vậy! Cô chỉ vào góc phố

Hiện vào mắt cô là một con quái vật đen đúa người bê bát máu kèm theo trên tay là một phụ nữ trẻ

-Vampire cấp C. Người sẽ bị tử hình vì tội hút máu người đến cạn khô....

-Grừ...Grừ... Chết tiệt! Tên đó nói với giọng khàn khàn nghe rất ghê sợ

Một người con trai bước lại gần. Anh ta cao to mặc bộ đồ có vẻ lỗi thời và cầm theo một quyển sách bước lại gần phía con quái vật.

-Vampire- Ma cà rồng ư? Trên đời này có ư? Cô quay người hỏi Min

Khiến anh không biết trả lời làm sao

-Ồ.... Thì... Cậu thấy rồi đấy! Min lo lắng nói. Cô cảm thấy hình như anh đang sợ gì đó

“ Như vậy thì nguy mất” Anh nhìn cảnh tượng trước mắt

-Deadness (sự chết chóc)

Câu nói như một khẩu lệnh, một thứ gì đó rực đỏ chiếu thẳng vào tim tên vampire ấy và hắn ta chỉ trở thành một đồng cát bụi

-Cô gái này thật tội. Anh phẩy nhẹ tay vào đầu cô gái lập tức những ánh sáng nho nhỏ bay lên bầu trời.

Rồi anh đứng dậy bước tới chỗ cô và Min

-Tôi không cần xóa kí ức hai người chứ!

-Hừm! Cô ấy không phải đâu! Min thở dài chỉ vào Rose

-Hã? Khiến cô ngỡ ngàng cái gì không phải chứ

-Jun... à không Hoo Min- thiếu gia phương Nam

Chàng trai kia ngược nhìn Min rồi mỉm cười cúi người chào

-Hừm! Thẩm phán Sri. Hân hạnh!

Anh khoanh tay dựa vào chiếc mô tô nói

-Hân hạnh gặp cô Lee Rose! Vampire A

-Khoang, mọi người đang diễn kịch gì vậy? Tôi là con người không phải vampire! Cô khó hiểu nhìn Sri... Mọi thứ xung quanh cô là cái gì đó rất khó hiểu

-Ồ. No. Cô Ross. Thậm chí tôi nhìn ai cũng thấy được con người thật.

Anh ta cười chỉ vào cô

-Thôi! Ross không phải đâu! Min chen vào vội nói

-Anh Min không nên nhìn bề ngoài... Cô ấy bị phong ấn sức mạnh nên không thể hiện ra ngoài...

-Các người đang nói cái quái gì vậy? Tôi hoàn toàn không hiểu

Càng nghe Sri và Min nói cô càng ngày khó hiểu thêm

- Recollection (kí ức)

Anh lập tức cầm lấy tay cô, nhắm mắt lại.....

Điều anh thấy lúc này đây là quá khứ của cô

-Không hề uống máu và uống huyết đơn như vậy là không phải vampire. Rốt cục mình đã đoán sai ư? Không thể có chuyện đó được.

Anh lẩm bẩm rồi mở mắt hẳn.

- Anh cầm tay tôi chi vậy?

Cô vội vàng rút tay lại

-Xin lỗi anh đúng rồi Min. Ta nên xóa kí ức!

Sri thở dài nhìn cô và anh

-Tôi đã nói trước rồi. Mà không thêm tin. Anh hậm hực nói

-Effaceable Recollection (Xóa bỏ kí ức)

Lập tức cô gục ngã xuống đất

-Tôi chưa bao giờ đoán sai mà! Sri thất vọng ngẩng nhìn Rose

-Cô ấy là người đặc biệt. Tôi cứ nghĩ như anh nhưng mà....

-Không phải... Sri tiếp lời anh

- Với thể chất như cô ấy... Tôi sợ cô ấy sẽ nhớ ngày hôm nay!

Sri lo lắng nhìn Min khiến anh cũng lo không kém

-Không bao giờ với sức mạnh của anh mà!

Anh cố gắng an ủi

-Ừ 50/50. Hãy đưa cô ấy về đi. Nếu không tỉnh lại thì nguy...

Sri hối hả đi. Anh có cảm giác mình không hề sai

-Ừ!

Nói xong anh đỡ cô lên đặt cô vào chiếc xe mình rồi anh đọc thần chú

-Wakening (thức dậy)

- Ừa! Tớ đang ở đâu vậy?

Rose tỉnh dậy xoa đầu nhìn anh khó hiểu. Cô nhớ cái gì đó mà không hề rõ

- Haíz! Cậu tự dưng ngất xỉu làm tớ lo. Anh thở dài nói

-Hả? Ngất xỉu! Rose ngạc nhiên trước giờ cô chưa hề ngất. Tại sao lần này lại ngất.

-Ngạc nhiên lắm á! Anh vui về nói

-Chắc vậy! Thôi đi về đi! Bà Lim còn đợi ở nhà!

Cô mệt mỗi nói

-Ừ! Anh mừng rỡ vì cô không hề nhớ. Sức mạnh thẩm phán Sri thật ghê gớm

Vậy là anh chở cô về nhà, cô vội vàng chào anh rồi chạy nhanh vào nhà.

-Đó là..... Bà Lim sững sờ nhìn Min

Bà đứng ngay cửa sổ đợi cô về thì bắt gặp cô và anh.

-Con bé phải tránh xa thằng Min. Thật nguy hiểm khi quen biết con trai Jun Ris

Chợt cô chạy vào khiến bà giật mình nhìn cô nói

-Cháu làm bà giật mình đó.

-Dạ con xin lỗi. Cô hối lỗi nói

-À mà chàng trai rước con về lúc này!

-Sao bà? Cô khó hiểu nhìn bà

-Chấm dứt qua lại

Bà nghiêm nghị nói. Lời nói của bà làm cô ngạc nhiên

-Sao vậy bà? Cô tò mò nói

-Chỉ là bà không thích hẳn. Vì vậy con nên cắt đứt nhanh cho ta

Bà nhìn cô dứt khoát nói

-Dạ! Cô vừa buồn bã vừa khó hiểu

“ bà lại như vậy nữa! Hề không thích ai là không cho mình lại gần... cứ phải chuyển nhà”

Cô trầm nghĩ

-Con lên lầu đi! Bà Lim vút đầu Ross rồi ngồi vào chiếc ghế đan len

-Vâng!

Cô vội vàng bước lên lầu, hình như cô cảm giác như bà đang giấu mình chuyện gì đó

4. Chương 4: Lo Sợ

Cô thức dậy cũng như mọi ngày nhưng hôm nay cô đặc biệt đến trường rất sớm.

Dường như có 1 ai đó kéo cô đến trường sớm vậy.

Chạy ngay vào lớp, cố bước xuống chỗ ngồi rồi gục đầu xuống bàn

-Oáp! Buồn ngủ quá đi! Cô mơ màng nói

-Buồn ngủ thì về nhà ngủ đi. Đến đây làm gì!

Bất ngờ bởi giọng nói nghe rất quen, cô cứ tưởng mình là người đến sớm nhất chứ ai dè.....

Cô cố ngẩng mặt lên người phát ra tiếng nói và rồi vội vàng úp mặt lại. Dường như tỏ ý không quen biết

Khiến cho người đó phát tức

-Nè! Con nhỏ khùng, giả vờ không quen biết thế hả

-.....

-Nè! Con khùng kia.

-.....

-Bị câm rồi à! Anh ta bực tức nói

-..... Tiếp tục im lặng cô vẫn cứ gục đầu không muốn nhìn thấy tên này.

-Haiz! Tội nghiệp heo lười

Lúc này đây, cô chịu hết nổi nên ngẩng mặt lên hét lớn với anh

-Tôi có thù với anh à! Sao cứ nói nhảm không cho tôi ngủ vậy hả?

-Cái gì! Tôi nói nhảm. Anh ngơ ngác nhắc lại lời vừa cô

-Đúng đó. Kim Yang tự kỉ

-Cái gì hả heo lười....

-@#\$. \$2@

Cuộc cãi vã cứ thế mà tiếp tục mãi không ngừng

.....Chợt.....

....Ừc....Ừc.....Ừc

Âm thanh phát ra từ trong bụng của Ross. HÌnh như sáng nay cô vẫn chưa ăn sáng mà lao vội vào trường

-Hahaha! Heo đang đói. Yang phì cười

-Nè! Ui da! Đói quá! Cô ôm bụng nói

“Mình thật là ngu mà. Biết vậy mình sẽ ăn xong rồi đi. Tại sao mày reo đúng lúc thế” cô thầm nghĩ

-Hahaha! Cô thật là....

-Là gì? Cô tò mò, trợn mắt nhìn anh khiến anh một phen đứng tim

-Heo. Anh cười nói

-Aaa..Aaaa..... Muốn chết hả? Ross bực mình hét lớn

-Haiz! Đi ăn cùng không? Yang mỉm cười nói

Đây là lần đầu tiên anh mời 1 cô gái kì quặc. Làm cho anh cảm thấy một sự ảm áp mà anh đã lãng quên nó

-Không. Cho tôi ngủ 1 chút đi! Cô thẳng thắn từ chối khiến anh sửng sốt

-Cô dám từ chối lời tôi sao?

-Thì sao? Sắp tới giờ vào lớp rồi! Đi giùm tôi cái. Cô mệt mỏi gục đầu xuống bàn nói

-.....

Anh im lặng không đáp mà vội bước ra ngoài. Trong lòng anh cảm thấy cô gái đứng trước mặt mình rất khác lạ so với nhiều cô gái trước, rất thú vị

“Hừm! Nhóc con! Hãy đợi đấy!”

Khi anh vừa bước ra khỏi lớp, cũng đúng lúc Min bước vào.

- Ross không xong rồi! Min tỏ vẻ lo lắng hét

- Hã? Hã?

Ross giật mình khiến cô đập đầu 1 cái mạnh xuống mặt bàn

- Ui da! Đau quá thật tình... Ngày gì đâu mà xui quá trời. Ross lấy tay xoa chỗ đau méo mó nói

- hahahaha

Nhìn thấy cô như vậy khiến anh rất tức cười....

.....Bỗng nhiên cô nhớ lại lời nói của bà Lim..... Cô lập tức im lặng khiến anh cảm giác có chuyện gì rất là lạ

-Sao vậy? Anh nhìn cô tò mò

-..... Cô im lặng không nói gì

“ Hay là chuyện hồi tối cô ấy nhớ tất cả ư?” Anh thầm nghĩ về chuyện xảy ra

-Đi ăn sáng chứ Rose! San chạy vào cầm tay cô vui vẻ hỏi

-OK! Ăn hết đồ canteen đi! Tớ sẽ khao nhá mừng ngày cậu đi học lại.

Cô vui vẻ mỉm cười

-Year! Ta đi! San hạnh phúc nắm lấy tay cô vụt cô dậy

-Ok ok! Cô đứng dậy đi ngang người Min. Cô xem anh như người vô hình

“ Xin lỗi tớ không thể không nghe lời bà” Cô nghĩ thầm nhìn anh xót xa

-“Cậu xem tớ vô hình vậy sao?” Anh buồn bã ngồi xuống ghế. Có gì đó nhói ở tim anh.

Cứ tưởng cô sẽ là bạn mãi mãi nhưng sao.....

-Em sẽ không tha cho cô ấy! Một cô gái mắt căm thù nhìn về phía anh

-Hừm tao đã có trò chơi cho mày Lee Rose... Cô ta mỉm cười bước tới canteen nhìn Ross nói

-Nè! San.... Cậu có chuyện gì sao? Cô tò mò khi thấy San ngẩn ngơ nhìn thứ gì đó xa xăm

-À...Không...Không có gì! San ấp úng nói

-Thôi ăn xong rồi,mình đi! San kéo cô đi vào lớp

-Mình...chưa ăn...mà .. Rose càng ngày càng tò mò không biết San giấu bí mật gì

-Kệ đi! Mình lên nhanh! San vội vàng nói

...Đột nhiên...

-Không kịp rồi! San lo lắng khiến cô khó hiểu

Bóng tối vây quanh cô và San. Mọi thứ đều đen tối khiến Rose ngất xỉu.

-Đưa cô ấy đi! Tiếng nói của ai đó làm San lo lắng về tính mạng củacô

Cô cố gắng hé mắt níu kéo Ross lại nhưng cô không đủ sức để kéo Rose và rồi cô gục ngã

Tại một góc khuất nào đó, những người trùm đồ đen đặt Ross xuống cái ghế và đóng cửa bước ra ngoài

-Thức dậy Lee Rose! Một cô gái đứng lại gần lấy cô

Đột nhiên nghe tiếng nói khiến cô bàng hoàng thức dậy, giật mình nhìn những cảnh tượng xung quanh khó hiểu và cô nhìn người trước mặt rất quen

-Luny! Cô sống sót nhìn cô bạn cùng lớp của mình.

-Đừng ngạc nhiên thế! Mày chính là người đã làm Min đau khổ!

Cô ta liếc nhìn cô căm thù

-Liên-Quan-Gi-Đến-Cô! Cô hẳn từng chữ rõ ràng tỏ ý không quan tâm

-Cô giám.... Haha.... Nhưng cô vẫn chưa biết gì về tôi nhiều nhỉ.

Luny cười lớn vui vẻ ngẩng mặt cô lên. Không sợ hãi cô mỉm cười khinh

-Haha! Đây là lần cuối mày được cười đấy! Cô ả trợn mắt nhìn Ross.

Nhưng.....

Cô cảm nhận thấy gì đó kì lạ. Cái cảm giác này xuất phát từ ánh mắt luny- một thứ màu đỏ rồi bỗng dưng mất bất chợt.

-Tui bây đánh chết nó đi! Luny bước ra ngoài, vẫy tay tạm biệt

Khi cô ta vừa bước đi.... Ross ngược nhìn những người còn lại

Họ bước lại gần cô ánh mắt đầy hào hứng. Trên tay cầm rất nhiều cây inox

-Các người đừng mơ mà chạm tới ta! Cô hét lớn.... Ross muốn chạy lắm nhưng tay bị trói thì rất khó chạy

-Ngồi yên đi! Tụi tao xin lỗi phải đánh mày! Họ cất tiếng nói vui vẻ

-..... Cô im lặng mong chờ số phận

Bọn họ cầm cây đánh thẳng vào đầu cô, máu chảy ra như dòng suối nhỏ. Cô gần như ngất xỉu rất đau nhưng cô phải cố chịu.... Để rồi chờ đợi 1 ai đó tới giúp

-Lì thật! Bọn con trai ngửa mặt cô lên, vui vẻ nói

-Bỏ bàn tay dơ bẩn của mày ra khỏi tao! Cô thở hồng hộc khó chịu nói

-Đánh tiếp!

Lời cô nói làm bọn họ như tức điên lên khiến bọn chúng càng đánh ác liệt hơn

Cô bị đập vào người, vào bụng. Lúc này cô cảm thấy mình đã không thể nào chịu đựng nổi. Cô miên mang suy nghĩ rằng: “Mình sẽ chết ở đây sao? Mình vẫn chưa báo hiếu cho bà, chưa thực hiện ước mơ cơ mà”

..... Bỗng

-Dừng tay lại! Một chàng trai bước vào hét lớn

-Hừ! Mày là ai

Bọn người họ nhìn về phía chàng trai tức giận nói

Nhưng khi người đó bước lại gần lập tức tất cả đều hoảng hồn, lo sợ

-Xin....xin....hã..y....tha....c..h..o....bọ....n...em! họ buông tất cả vũ khí quỳ gối xuống, giọng nói có vẻ lo sợ

-Bọn bây! Biến! Hắn ta vừa dứt lời thì bọn người đó nháo nhào chạy

Nhưng.....

Vừa ra khỏi cửa thì gặp nhiều người cầm vũ khí cùng khuôn mặt dữ tợn. Thế rồi bọn họ bị đánh tơi tả.... Khuôn cảnh đáng sợ hiện ra...

Còn chàng trai kia chạy đến bên Ross lay mạnh

-Nè! Con nhỏ mê trai kia! Tỉnh lại nhanh! Anh hét lên nhìn cô có vẻ khó chịu

Ross cố gắng mở mắt ra nhưng hình như cô đã đuối sức, cô chỉ thấy được một khuôn mặt rất quen- là Yang

Anh vội vàng bế cô bước ra ngoài và không quên nhắc nhở đàn em

-Đánh khi nào xỉu rồi lấy nước tạt vào mặt rồi đánh tiếp khi nào bọn chúng chỉ lết đi mà thôi! Hiểu chưa?

Anh lạnh lùng nói rồi bế cô chạy tới phòng y tế trường trong sự đầy ngơ ngác của tụi đàn em “ Đây có phải đại ca mình không?”

Sau một lúc lâu, cô cũng tỉnh dậy. Ross ngơ ngác nhìn xung quanh khó hiểu những mùi thuốc xộc lên mũi cô khiến cô khó thở

-Phòng y tế đó! San cất tiếng nói nhìn cô.

-Tại sao tôi lại ở đây? Cô là ai? Ross ngồi dậy nhú mắt nhìn cô

-Hã? San ngạc nhiên nhìn người phía trước mặt đầy vẻ lo lắng.

“ hay là bị bọn kia đánh tới nỗi đầu bị chấn thương mất trí nhớ! Là tại mình không nhanh.... Tớ xin lỗi cậu!”
San ngẫm nghĩ nhìn cô đầy chua xót

....Bỗng....

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng và sau đó xuất hiện là hai chàng trai

-Nhóc...khỏe chưa? Yang bước tới chỗ giường nằm của cô nhỏ nhẹ nói

-Ai? Anh là ai? Cô tròn mắt tỏ vẻ như chưa hề biết tới anh

-Hã? Lời cô vừa nói khiến cho anh chỉ biết vừa ngơ ngác vừa giận dữ

Bất ngờ Min chen ngang vào giữa Yang và San nhìn cô khiến Ross mỉm cười nói tiếp

-Đừng nói là anh biết tôi! Cô cũng nhăn mặt khó chịu khi ai cũng tỏ vẻ quen biết

-Tao sẽ giết chúng mày! Min giận dữ siết chặt tay bước ra ngoài

San bật khóc khi nhìn cô còn Yang thì khó hiểu suy nghĩ...

“ cô ấy chỉ bị tổn thương nhẹ thôi mà”

.... Nhưng.... Một giọng nói quen thuộc cất lên

-San à! Cậu có cần khóc như vậy không? Ross lấy tay ngăn lại những giọt nước mắt của San

-Hã? Cả Yang và San đầy ngạc nhiên hét lên.

-Chỉ chọc tý thôi mà! Ross phì cười nhìn cả 2 khuôn mặt sững sờ

- Anh Yang à! Thấy sao anh bỏ qua không?

San mỉm cười cứ tưởng là mất một người bạn. Cô biết rằng số phận của người bạn này sẽ rất tốt và trong lòng vẫn còn một nghi vấn “ Cô là người như thế nào? ”

-KHÔNG! Anh trừng mắt nhìn cô.... Lúc cô không nhận ra ai, anh cứ tưởng là sẽ không bao giờ nhìn thấy được cô

San cốc vào đầu Ross rõ đau.... Nhưng cô không hề đau mà đã nhận ra một thứ mình không thể nào bị đánh mất....

Chính là những người bạn như “San”, “Min” kể cả “Yang khó ưa”

Nhưng điều cô quan tâm bây giờ là Luny. Cô gái đó không thể nào là con người, khuôn mặt, ánh mắt cô ta lúc đó có gì đó ghê rợn của 1 con quái vật.

“Rúc cuộc cô ta là thứ gì?” Cô miên mang suy nghĩ trong vô vọng

Rồi tiếng nói Yang làm cô thoát khỏi suy nghĩ trở về hiện tại

-Cô ăn gì không? Tôi mua cho! Anh lạnh lùng nhìn cô

“Sao anh ta thay đổi nhanh vậy? Mới hồi nãy còn vui vẻ mà sao lạnh lùng như thế?” Ross ngược nhìn Yang thâm ngẫm nghĩ về thái độ của hắn

-Không! Tôi phải tìm hiểu một điều quan trọng. San cậu có thể đóng chặt cửa phòng y tế được không? Ánh mắt cô có chút gì đó nghi hoặc vào một ẩn số

-Chuyện gì mà quan trọng vậy Ross? San khó hiểu chẳng biết lúc này cô đang nghĩ gì chỉ biết rằng ánh mắt cô nhìn rất quen giống một người nào đó

-Cậu cứ làm theo tớ đi! Cô mỉm cười nhìn San và nói

San hiểu ý liền đi ra chỗ cửa vội vàng khóa chốt lại và bước trở vào

-Các cậu hãy nghe cho kĩ câu hỏi của tớ đây! Ross vội bước ra khỏi giường lại gần cửa sổ

Hành động của cô làm cả 2 người đều rất vừa khó hiểu vừa có chút tò mò về lời nói của cô bây giờ

-Luny có phải là vampire không? Tớ thấy hành động kì lạ của cậu lúc đó San à!

-Ồ.... Cái...n...à...y.... San bối rối chẳng biết trả lời ra làm sao

Thấy cô có vẻ quyết đoán muốn biết sự thật Yang liền dứt khoát trả lời giùm San rằng:

-Đúng!

Cô ngạc nhiên không ngờ mình lại đoán trúng. Trên đời này vẫn tồn tại những thứ cứ ngỡ là chẳng bao giờ có thể gặp....

-Tớ xin lỗi đã giấu cậu! San tỏ vẻ hối lỗi nhìn cô

-Yang, San kể cả Min.... tất cả mọi người đều là vampire. Ross vừa giận dữ vừa lo lắng nói

-Nhưng mà.... Bọn tớ không hề muốn làm hại cậu. San lo lắng trong lòng cô có một cảm giác rất bất an

-Đúng vậy. Cậu đã biết gần như là tất cả cho nên hãy giữ bí mật này nhé! Yang bước lại gần cô nói

Bất chợt..... Anh nhìn thấy ánh mắt cô có cái gì đó rất lo sợ, hoảng hốt.

-Hừm! Đừng hòng! Nhưng tôi có một yêu cầu duy nhất là trong vòng 1 tuần sẽ làm ôsin cho tôi !

Ross lấy lại tinh thần vui vẻ bước lại gần Yang và ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ nhẹ.... Hành động của cô làm cho trái tim kia bỗng hồi hộp.

-San à! Mình đi thôi! Cô lại bước gần San nắm tay kéo cô ra ngoài

Chỉ để lại chàng trai với trái tim thổn thức và nổi giận

-Cô ta đúng là không thể nào là người. Sao mà ác quá vậy trời! Yang hét lớn vội đá vào thành giường giận dữ

Bước vội vào lớp, San cùng Ross và cô không quên nhắc nhở San về chuyện mình mất trí đừng để Luny biết để cô có thể chơi một vài trò chơi nho nhỏ với cô bạn nguy hiểm

Khi an tọa ngồi vào chỗ San nhìn cô với vẻ mặt không mấy vui vẻ

-Cậu có cần làm thế không?

- Cần! Hôm nay để tớ về trước nha! Ross vui vẻ nói

Sau khi những tiết học trôi qua và cũng đến giờ ra về, cô bước ra khỏi lớp vừa đi cô vừa nghĩ

“Min cùng Luny vẫn chưa hề vào lớp.” Cô có linh tính một điều bất an về 2 người này không lẽ Min cũng là vampire

Cô chạy dọc hành lang sau khi tìm kiếm nhiều lần..... khoảng 20 phút sau thì ai nấy đều ra về chỉ còn lại mình cô

..... Và bất chợt cô nghe được giọng nói rất quen- hình như là bà Lim. Nhưng không thể nào có chuyện đó bà tại sao lại đến đây.... Tò mò này nổi theo tò mò khác khiến cô bất giác đi về phía phát ra tiếng nói

5. Chương 5: Vampire Ross

- Bà Lim tôi muốn biết Lee Ross rúc cuộc là người như thế nào?

Điều bất ngờ nữa chính là Kim Yang làm cô sửng sốt về cuộc nói chuyện trong bầu không khí căng thẳng này

“hắn ta làm gì ở đây! Sao hắn quen biết với bà cơ chứ!”

Một ánh sáng chói mắt khiến cô phải nhắm mắt và khi mở mắt ra là điều không hề tưởng tượng nổi chính là trước mắt cô không phải một bà lão có tuổi mà là một người phụ nữ cực kì đẹp

Khuôn mặt trái xoan, mái tóc nâu đỏ kèm theo đôi mắt màu xanh nhưng điểm đặc biệt không phải cơ thể mà là môi. Có 2 chiếc răng nanh dài gần giống như ma cà rồng

“Bà là..... vampire. Ngay cả bà cũng là vampire vậy thì mình có phải là vampire không?” Cô như chết lặng đi nhìn người phía trước mặt.

- Bà Jay Lim. Yang sửng sốt không ngờ người lãnh đạo phía tây tộc vampire lại đi nuôi nấng một con người bình thường

- “ Bà Jay Lim- tên bà đâu phải vậy là Lee Lim mới đúng chứ sao anh ta sao lại nói như biết rất rõ” cô thầm nghĩ mà không khỏi sao thắc mắc bà lại giấu tên thật của chính mình.

Ross hồi hộp cảm giác như sự thật về điều gì đó sắp được phơi bày trước mắt cô. Cô nhẹ nhàng bước thêm vài bước để nghe cho rõ hơn

- Tôi không hề biết lão già Hun ấy phái cậu tìm hiểu gì ở tôi trong khi ở chỗ hắn là phía nam xuống tận phía tây cơ đấy. Bà nói giọng trầm ấm rất khác với chất giọng khàn khàn

- Dòng họ phía bắc Lee và phía đông Jun đang tranh giành quyền lực. Hội trưởng lão đang họp tìm cách giải quyết và rất cần có bà giúp. anh nhỏ nhẹ nói tất cả gì anh ta muốn nói

- Ta sớm biết sẽ có ngày này mà. Hun Yang hãy bảo vệ cô gái yếu ớt Ross giùm ta khi ta vắng mặt một thời gian dài. Đừng để Jun Min đụng vào nó

Bà thở dài nhìn về phía xa xăm nói

- Tôi đồng ý. Nhưng trước tiên bà hãy cho tôi biết Lee Ross chỉ là người bình thường nhưng sao cô ta luôn quan trọng với bà?

- À....ừ....nói thẳng ra nó chính là người nối dõi dòng tộc Jay. Bà Lim vui vẻ nhìn anh thẳng thắn nói

- “ dòng dõi Jay là vampire ư? Vậy mình chính là....” Cô ngạc nhiên không thể nào chấp nhận được mình cũng là sinh vật lạ

- Cái gì? Không đời nào cả Sri nói với tôi không phải làm sao mà tin được! Đừng có giỡn kiểu đó chứ! Anh phì cười tỏ vẻ không hề tin điều bà nói lúc này

- Không tin là phải bởi Ross bị phong ấn sức mạnh từ 20 năm về trước mà phong ấn đó chỉ có ta mới biết- một phép cổ xưa nhưng cho đến lúc thích hợp ta cũng sẽ nói. Bà nhìn mặt nhìn anh

Có ai ngờ được Ross lại chứng kiến tất cả mọi chuyện

- “Không đời nào có chuyện đó. Mình đang nằm mơ thôi!” Ross đứng dậy vội vàng chạy đi ra khỏi trường

Nhưng.... Không bao xa cô bắt gặp một người không nên có bất kì liên quan đến. Cô vội vàng tỏ vẻ như không hề quen biết. Vừa bước qua thì....

- Định trốn sao? Luny nhếch môi khinh bỉ

- Hừm.... Thứ như cô tôi trốn làm gì! Cô vui vẻ đáp lại không hề lo sợ về một thứ gì

- Haha! Lần đầu tiên tao gặp một đứa chẳng bao giờ hiểu chuyện. Cô ta quay người lại liếc nhìn Ross

- Đúng đấy! Tao là thế thì sao à? Ross cũng quay người lại liếc Luny

Bầu không khí có gì đó rất ngọt ngào không sao tả hết. Hai ánh mắt chạm nhau như tóe lửa.

.... Chợt....

Cô phát hiện sự đổi khác từ Luny. Nó giống hệt với sự biến chuyển của bà Lim

- Vampire! Tôi không hề sợ cô! Ross lùi về một bước thẳng thừng nói

- Cái gì? Không sợ? Cô ăn gan hùm à! Luny cười lớn tỏ vẻ hào hứng

Rồi cô ả cũng tiến lên gần người cô

- Chỉ cần một vết cắn thôi! Cô cũng trở thành vampire cấp C. khiến cô sống như chết cho đến khi tới cấp E và trở về cát bụi

- Cấp C.... cấp E.... Cô lại lùi xuống tỏ vẻ lo sợ nhìn khuôn mặt kia thì biết là không hề nói dối mà có thể làm thật rất nguy hiểm

Thấy vẻ mặt của cô làm cho cô ta càng háo hức, phấn khích hơn. Tiến về Ross nhưng lần này không còn đường để lùi. Ross bất giác sợ sệt, mặt không còn một chút máu

Luny lại gần phía cổ trắng nõn kia, hàm răng dài liền “....Phật....” Bỗng dưng ánh mắt Ross từ đen trở nên xanh biển, da mặt cô hằn lên những đường gân máu màu xanh

- Successful binding (liên kết thành công)

- Cái gì? Luny khó hiểu rời khỏi cổ của cô. Và bỗng dưng cảm thấy một điều bất an về phía trước mặt

Trong mắt Ross lúc này rất ghê sợ kèm theo hình ảnh của Min và Sri lúc đó.... Mọi kí ức ngày hôm đó lại ùa về.

Lúc này đây, có một người đang cố gắng chạy thật nhanh nhưng đã chậm một bước

- Không được! Bà Lim vội vàng tiến lại gần Ross hoảng hốt nhìn và khi nhìn thấy Lee Luny bà cực kì giận dữ

- Chuyện này là sao? Sao lại bỏ chạy nhanh như vậy? Yang thở hồng hộc đuổi theo bà nhưng khi nhìn thấy Ross anh mới vừa sững sốt vừa lo lắng

- Chuyện gì đang xảy ra?

- Không thể để Ross ra khỏi nơi này. Nếu không thì.... rất nguy hiểm đến tính mạng của tất cả mọi người. Bà lim bàng hoàng vội vàng nói cho Yang hiểu rồi bà quay người lạnh lùng nhìn Luny quát

- Cô đã làm gì? Cô ấy đã trở thành một con quỷ hút máu. Có phải cô đã cắn không?

- Tôi.... Chỉ.... Là M..uốn.... đùa giỡn.... Nhưng không...ngờ.... Tôi chỉ một đứa cấp B thôi nên không thể nào Biến....cô ta thành như thế được. Luny lấp bắp lo lắng. Cô chẳng hề biết cái quái gì đang xảy ra

- Ngu ngốc! Bà quát lớn có vẻ rất giận dữ

- Unbodied Fence (Hàng rào vô hình)

Câu thần chú vừa được đọc lên thì giống như tên gọi không ai có thể nhìn thấy được bên trong đang xảy ra chuyện gì

- Máu! Tôi cần máu! Ross rũ rột bước đi về phía Luny nói

- Á.....a....aaa....a.... Tiếng la thất thanh của Luny khi nhìn thấy khuôn mặt kinh tởm của Ross và đôi môi khô cần

- Lùi xuống. Cô ấy rất thèm máu không được lại gần.

Bà lim vội đẩy Luny ra. Về mặt bà cực kì căng thẳng nhìn cô

- Máu! Máu! Máu! Ross bước lại gần bà nói, sắc mặt không chút máu

Bà bước lại gần cô, đứng im như tượng. Hình như bà muốn cô hút máu của bà.... Yang và Luny khi nhìn thấy cảnh này đều lo lắng rằng bà sẽ có thể chết khi không còn máu

Cô vui vẻ tiến vào cổ bà và bắt đầu cắn. Những giọt máu cứ rơi ralách tách....

Và khi ngán ngẩm cô lùi ra xa ánh mắt cô có gì dịu lại nhưng không hẳn là xong. Nó lập tức chuyển thành màu đỏ.

Bà Lim ngất xỉu ngã xuống nền đất lạnh lẽo, khuôn mặt bà hiện giờ tái xanh lại

- Cô ấy cần thêm nữa kìa. Một người không đủ. Luny bắt đầu lo sợ về tính mạng khó mà bảo toàn được
- Tôi sẽ thế! Yang hít một hơi thật mạnh cố gắng bước lại gần Ross

Cô bây giờ không còn là Ross như trước chỉ còn trong mắt Luny là một con quỷ hút máu không thể nào ngừng.... Không khí có gì đó ngọt ngào, mùi máu tanh hòa vào không khí cho cảm giác cực kì ghê sợ

.....Đột nhiên.....

Một âm thanh chói tai từ bên ngoài hàng rào cứ liên tục phát lên.... Khiến cho Ross chói mắt, nhức đầu. Cô vùng vẫy bật lỗ tai lại nhưng nó vẫn xuyên qua lỗ tai. Trong phút chốc, cô ngã quỵ xuống nền đất ngất..... còn lại 2 người khó hiểu nhìn xung quanh

- Cô ta ngất rồi phá hàng rào ra đi! Luny lấy tinh thần lại nhìn Yang vui vẻ
- Hừm! Cũng vì cô mà thành như thế! Nhưng tôi không biết phá hàng rào này! Anh nhìn nhớ mặt mày nói Luny buồn bã nhìn xa xăm. Chợt...

Cô thấy một bóng người nhưng không khoảng mười mấy tên chứ không hề ít. Hình như rất mờ ảo.... Bước lại gần cô sững sờ nhìn đầy vẻ lo lắng

- Yang! Vampire cấp E! Làm sao đây? Hết chuyện này đến chuyện khác thật sự hôm nay có lẽ là ngày không được may cho lắm
- Do mùi máu nên bọn chúng mò đến sao? Anh quay mặt nhìn lũ vampire E đang đói khát, gào thét ở bên ngoài hàng rào

- Khoan! Vay âm thanh kì lạ khiến Ross ngất xỉu là gì?

Luny tò mò về tất cả chuyện đang xảy ra trước mặt mình

- Tôi không biết!

Yang cũng rất tò mò không kém gì cô

- Kệ! Trước tiên tôi sẽ phá hàng rào này rồi đánh chết hết tất cả những tên này! Cô hùng hồn. Ánh mắt có chút gì đó quyết tâm
- Cô tưởng dễ lắm sao? Phá được rồi vampire E cũng mãn thịt cô! Tưởng ít lắm sao? Anh quát lớn. Không ngờ cô ta suy nghĩ đơn giản hóa vấn đề
- Hừ! Hai người mà không đánh lại sao? Luny bực bội quát lớn cho rằng điều mình làm là hoàn toàn đúng
- Còn bà Jay và Ross thì sao hả? Anh cũng không vừa liền hét lại tỏ vẻ không đồng tình.

Hai người này cãi qua cãi lại làm không khí càng thêm căng thẳng. Bên ngoài liên tục bọn vampire gào thét.... Âm thanh này hòa lại âm thanh kia tạo nên một thứ tạp âm

- Devastation (Tàn phá)

Bất chấp lời khuyên ngăn của Yang. Luny vẫn muốn thoát ra ngoài

Nhưng hình như không có hiệu quả cho lắm. Hàng rào vẫn như vậy- Bọn vampire kia cũng gào thét như cũ và anh cũng không hề thối chí. Bởi vì đơn giản cô ta không hề mạnh chỉ đạt trung bình

- Tôi đã bảo rồi! Tưởng cô mạnh sao? Cô cũng chỉ là thứ vampire B làm sao có thể phá câu thần chú vampire A chứ

- Nói nhiều! Anh cũng là vampire A sao không mở? Cô gắt gỏng liếc nhìn anh

- Tôi thử rồi nhưng không hiệu quả! Bà Jay Lim dù gì cũng là bậc tiền bối nên sức mạnh cũng rất cao! Anh khoan tay trước ngực đành đợi đến sáng là lập tức sẽ có người tới giúp.

* Lưu ý : mọi câu thần chú đều như nhau nhưng hiệu quả có sự chênh lệch. Người đọc thần chú có sức mạnh thì hiệu quả rất ghê gớm. Có khi không bao giờ bị đánh bại- nhưng rất hiếm. Đa phần là dành cho vampire quyền quý*

.... Nhưng thời gian trôi qua, rồi Ross cũng tỉnh dậy. Cô dịch chuyển nhanh đứng trước người Luny.... Lập tức cô ta hoảng hồn hét lớn

- A..aaa.aa....a.... Cô ta tỉnh lại rồi kìa!

- Hừm! Devastation (Tàn phá)

Ross đọc nhanh câu thần chú lúc này cô mới vừa được nghe. Thì lập tức hàng rào xung quanh biến mất đột ngột trong sự ngỡ ngàng của Yang và Luny. Không ngờ cô lại mạnh như vậy

Nhưng.....

Khi hàng rào bị phá hủy thì bọn vampire bên ngoài đang thèm khát xông vào bên trong.

- Ross bảo vệ bà đi! Tôi và Luny sẽ dẹp bọn này! Anh chạy lại phía vampire cấp E nói lớn

Thế là một cuộc chiến xảy ra cực kì tàn khốc

Yang lướt nhanh thân ảnh trên tay anh cầm 1 thanh kiếm dài màu đen tuyền chém liên tục còn Luny thì dùng roi- cứ 1 roi là chết 1 vampire E.

- Trời sắp sáng rồi! Bọn chúng cũng sẽ chết! Luny phấn khởi, lâu nay cô chẳng hề có chiến đấu như thế này.

-

Yang im lặng không trả lời. Anh chú ý vào bọn này hơn nhưng trong lòng anh vẫn có một câu hỏi không có đáp án

- “ Ross là người mạnh đến thế sao? Chỉ một thần chú cũng có thể phá hàng rào do bà Lim dựng”

Ross lúc này chỉ biết nhìn người bà thân thương nằm trên tay mình mà khóc. Cô cảm thấy mình như một con ác quỷ lúc đó.... Ngay cả bà mà cô cũng....

Mặt trời bắt đầu ló dạng, mặt đất lúc này chỉ có thể thấy nhiều bãi cát kèm theo 3 con người mệt nhọc suốt đêm...

- Xong! Luny phủi tay, người cô đầy mồ hôi nhễ nhãi, mái tóc đen rối bù như ổ quạ. Và Yang cũng không hề thua kém cô về phần bề ngoài

Còn Ross thì cô vẫn ngồi đấy vẫn ôm bà Lim khư khư bên mình vẫn khóc lóc

Yang thấy vậy chạy tới đứng im ngắm nhìn cô

- Bà ấy cũng sẽ tỉnh lại thôi mà! Anh ngồi xuống đất lấy tay lau nhẹ đi những hàng nước mắt rưng rưng của cô

- Tôi về! Hai người cũng tranh thủ đi đi! Luny bước vội. Giọng cô ta có vẻ quá mệt nhọc

-

Không ai trả lời. Không gian trở nên tĩnh mịch lạ thường.

- Lee Rose! Mau đứng dậy! Anh kéo tay cô dậy nhưng mà thân hình nặng của cô vẫn ngồi như tượng dưới nền đất, nhìn cô mà trong lòng anh có gì đó nhói

-

- Nhanh lên! Tôi sẽ kêu người tới chữa trị cho bà! Anh thử lại lần nữa nhưng hình như vẫn không có tác dụng gì

-

Vẫn cái không khí ấy, im lặng đến lạ thường....

- Ross! Bà sẽ không vui khi thấy cô như thế!

Anh lại tiếp tục nhìn cô nhỏ nhẹ động viên

-

Bỗng...nhiên.... Từ khóe môi đang bím chặt của cô rỉ máu. Từ mắt đang nhỏ máu lăn dài trên đôi má

- “Mình không nên sống. Chính tay mình đã giết chết người thân duy nhất liệu mình có lấy đi mạng sống của bạn bè nữa không?” Cô ngẩng mặt lên nhìn bầu trời tối mịt giống như tâm trạng cô bây giờ. Nó rất tâm tối

- Yang à! Nếu có một ngày khi tôi gặp lại anh thì anh sẽ vẫn là bạn tôi chứ? Cô quay người về phía anh mỉm cười nói

Lời nói phát ra từ cô khiến anh có chút gì đó nghi ngờ cô sẽ làm chuyện dại dột nào đó.

- Cô định làm gì? Anh bàng hoàng lo lắng nói

- Tôi sẽ chết.... Dea.....

Nhưng chưa kịp nói đầy đủ cầu thần chú cô lại im lặng. Hình như ở bờ môi cô cảm nhận rất rõ môi anh đang đặt trên môi cô. Cảm xúc lẫn lộn không thể diễn tả nổi. Ross trở mắt nhìn Yang sững sốt và chính anh cũng sững sốt tại sao mình lại làm như vậy? hay bởi vì anh không muốn đánh mất người con gái kia

Anh đã đoán ra được anh yêu cô nhiều lắm..... Nếu mất đi người mình yêu chẳng khác gì mất đi trái tim. Anh không muốn như thế

Ross lặng nhìn anh. Cảm giác yêu này cô đã mất từ lâu nhưng sao nó lại trở về... Và hình như đã quá muộn màng

Trong tích tắc anh đẩy cô ra và lùi về phía sau. Bây giờ, anh không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Có một sự ngại ngùng và hạnh phúc ở trong tim anh mà nó đã mất từ rất lâu

- Cô không nên như thế! Tôi rất buồn đấy!

- Anh buồn..... Chuyện tôi thì tôi lo.... Anh không nên xen vào làm gì? Ánh mắt vô hồn cô chỉ biết ngăm nhìn bà

- Bởi vì tôi rất thích cô! Anh gắt lên khi thấy người con gái mình yêu đang đau khổ

- Yêu? Tôi đã đánh mất từ lâu rồi! Cô buông lời lạnh lùng nhìn anh. Cô chẳng còn nghĩ gì trong đầu chỉ cần bà sống đây là đủ. Đối với anh cô chỉ xem là bạn không hề xem là yêu

- Cô chưa từng có cảm giác với tôi sao?

Anh nói như ghen ở cuống họng. Trái tim như xé tan cảm giác đau lạ thường

- Chưa? Câu trả lời ngắn gọn đến lạnh lùng. Cô không quan tâm đến bất cứ thứ gì ngay cả tình yêu cũng vậy. Nó đã xem là cỏ rác từ lâu rồi

-

Anh im lặng lùi xuống. Phải chăng đó chính xác là câu trả lời anh chẳng mong muốn gì

- Con thật sự đã hại bà rồi ư? Cô ghen ngào hời hợt, ngồi xuống cầm tay bà lên. Cứ ngỡ là một ác mộng, cứ ngỡ đó là một điều không bao giờ xảy ra nhưng mà đó chính là sự thật.

- Vulnerary (chữa thương tích)

Một giọng nói từ xa làm cho cả 2 người đều ngạc nhiên nhìn về phía phát ra tiếng nói

- Không thể nào đâu! Bà đã chết! Cô liếc nhìn ông ta một chút rồi quay lại nhìn bà trầm ngâm

- Ba! Yang sưng sốt. Ông ấy chẳng bao giờ ra khỏi lâu đài, cũng chẳng hề cho ai gặp mặt. Kể cả anh cũng chỉ nhìn đúng một lần trong đời

- Ta không đến chữa cho bà ấy mà chữa cho cô! Ông ta lại gần đặt tay vào vai cô vui vẻ mỉm cười

-

Chẳng quan tâm ai nói cô cũng nhìn bà khư khư không hề rời mắt

- Bà ấy sẽ tan biến trong chốc lát. Hãy bình tĩnh lại mà đối diện cô bé ạ! Ngồi xuống ông buồn bã khi không thể thực hiện một lời hứa trọn vẹn

- Không đời nào! Cô gào lên không tin lời ông ta nói lúc này. Tất cả đều chỉ là giả dối. Mọi thứ đều vậy

Khi vừa dứt lời thì bỗng.... Thân thể của bà biến thành những hạt bụi.... Chúng rải ra khắp nơi. Thật sự đã mất đi bà rồi lại còn mất đi thân xác. Cứ như ông trời đang trêu đùa với cô vậy.

Bức tức, tuyệt vọng, cô lấy đi mạng bà thì phải trả cho bà. Tuy hồi nãy có thất bại nhưng bây giờ chính xác là cô phải chết

- Đừng nghĩ là ngăn tôi một lần thì có thể lần hai.

- Đừng!..... Yang hét lên. Điều anh sợ bây giờ là mất đi cô.... Nếu em chết tôi cũng chết..

- Hãy bình tĩnh nhìn thẳng vấn đề!, không lẽ chết là có thể xong, có thể khiến bà ấy sống dậy sao cô bé! Người đàn ông cũng đứng lên nói

... Nhưng....

- Death! (cái chết).

Vừa dứt câu thần chú thì cô ngã xuống nền đất. Trước khi chết cô mỉm cười hạnh phúc rồi nhắm đôi mắt đen lại

- Không!

Yang lập tức chạy lại gần bên cô, ôm lấy người con gái mình yêu. Nước mắt anh cứ tuông rơi trên đôi má. Bàn tay rần rần chắc xiết chặt lấy cô không hề muốn buông ra.... Vì anh biết anh chỉ buông ra thì cô sẽ biến mất khỏi anh, khỏi trái tim

-

Ba anh bước lại gần anh. Ông nhìn anh khóc mà trong lòng rất đau. Con trai ông lần đầu tiên rơi nước mắt vì người con gái mình yêu. Có lẽ anh và Ross không thể nào có thể nhìn thấy nhau

Nhưng.... Cô chợt mở nhẹ mắt . Cảm nhận thứ gì đó mặn thì ra là nước mắt của chàng trai đó. Lấy tay cô vuốt má anh thì thầm

- Tôi vẫn chưa chết sao? Hay là anh....

Bất ngờ khi nghe lời nói cứ tưởng mình sẽ quên mất.... Anh như hồi sinh khi thấy người con gái ấy vẫn sống, vẫn đang nói chuyện với mình. Ôm cô vào người. Làm sao anh có thể lãng quên đi Ross cơ chứ, hơi ấm, mùi hương cô cứ thoang thoảng

- Tôi cứ tưởng.... Cô sẽ rời xa tôi. Nước mắt anh vẫn không ngừng rơi, nghẹn ngào nói

- Tại sao? Tôi không chết! Cô buông lỏng tay mình ngắm nhìn thứ gì đó xa xăm

-

Anh im lặng chính anh cũng rất thất vọng nhưng không quan tâm... Anh vẫn ôm lấy cô không muốn buông

- Tôi muốn nói với anh.....

Cô tự nhiên im lặng khiến anh có gì đó lo lắng trong lòng

- Muốn gì? Anh chợt đẩy nhẹ cô ra khỏi lòng mình hỏi nhưng trước mắt anh người đó ngất lịm trên tay. Cảm giác có chút gì đó bất an rồi lo lắng..

Chợt..... một tiếng nói nhẹ nhàng từ phía người ba

- Người yêu con ngất rồi! Mau bế cô ấy đi không thì nguy!

Lập tức anh đứng dậy bế cô rồi vội vàng nói

- Displacement (dịch chuyển) .

Có một ngôi sao mười cánh hiện lên ngay dưới chân anh, nó lóe sáng và đồng thời anh cũng biến mất. Khung cảnh trường lại trở về trạng thái ban đầu- không có 1 bóng người. Và người đàn ông đó cũng khuất dần

Nhưng có ai ngờ được, đứng trên sân thượng trường là bóng của một ai đó đang mỉm cười thích thú khi xem được tất cả . Rồi bỗng biến mất hoàn toàn trong khoảng không vắng....

6. Chương 6: Vô Vọng

- Bà....bà....đừng! xin đừng rời xa....con! BÀ!

Mồ hôi nhễ nhãi khắp người cô, Ross bật dậy nhìn xung quanh sau cơn ác mộng. Bốn góc tường chỉ một màu chủ đạo- màu đen tĩnh mịch.

Có một tiếng mở cửa bước vào là một chàng trai cao to, mái tóc hạt dẻ cùng đôi mắt đen. Chủ nhân căn phòng này thật có một phong cách u ám đến rợn người

- Cô tỉnh rồi à! Anh lại ngồi gần cô trên tay có cầm theo một cốc sữa. Anh đặt lên bàn rồi lấy bàn tay sờ vào trán cô....

- Yang! Làm gì? Tôi chưa chết sao? Cô lập tức kéo bàn tay anh ra, đôi mắt cô có chút gì đó khó hiểu

- Đúng! Tôi cứ ngỡ..... Là cô sẽ rời xa tôi chứ!

- Không thể nào! Câu thần chú đó bị vô hiệu ư? Cô bức tức, cảm giác có gì đó kì lạ. Khi cô đọc câu thần chú đó một thứ gì đó hiện lên trong tâm trí- là hình ảnh của bà.....

- “ Tại sao tôi không chết? Bà con có lỗi! Bà.....”

Cô mệt mỏi suy nghĩ. Ánh mắt cô rất đau buồn, Yang nhìn cô mà lòng lại cảm thấy đau không thể tả nổi

- Uống sữa đi! Yang liền lấy cốc sữa đưa vào tay cô. Anh không muốn cô suy nghĩ nhiều chỉ làm cô thấy dần vật bản thân mà thôi

-

Ross im lặng. Bầu không khí thật ngột ngạt, anh liền đứng dậy đi ra bên ngoài. Cô cần nhiều thời gian để nghỉ ngơi và cũng phải lấy lại tinh thần

-

Im lặng và im lặng. Không gian bị bao trùm bởi sự tĩnh mịch và một màu đen u ám. Không lâu sau, cô chìm vào giấc ngủ yên tĩnh

....Buổi trưa....

Cô thức dậy, với tâm trạng không tốt. Ngồi một góc giường, cô lấy tay ôm đầu... không khóc mà sao trái tim như có hàng ngàn mũi tên.... Đau đau lắm

- Cậu không sao chứ? Min mở cửa chạy vào hốt hoảng, đầy lo sợ chuyện gì đó xảy ra với cô

-

Không khí không hề thay đổi, vẫn vậy vẫn tĩnh mịch

- Lee Ross! anh gọi tên cô rất lớn nhưng hình như cô không hề muốn nghe

- Cô ấy bị sao vậy? Yang! Anh quay người lại nhìn phía cánh cửa khó hiểu

- Bi thương! Không muốn nói chuyện với ai. Anh đi lại gần ngắm nhìn cô. Người con gái này luôn tươi cười nhưng bây giờ chỉ thấy sự âu lo, buồn bã

- Cái gì? Hôm qua có chuyện gì vậy? Mìn sửng sốt. Anh nghe tin là cô ở đây nên muốn ghé thăm không ngờ cô thành một người khác hoàn toàn

- Bà chết! Ngắn gọn nhưng cũng làm Mìn hiểu ra vấn đề

- Ai giết?

- Chính cô ấy!

- Aaa.....aAA....a....! tiếng la thất thanh của cô làm cho Yang và Mìn đều lo lắng. Chắc là cuộc nói chuyện của hai người đã được Ross nghe, không thể kiềm chế cảm xúc cô nhớ về cái ngày hôm đó, cái ngày kinh tởm

- Bình tĩnh! Quên! Hãy quên đi! Yang bất chợt ôm cô vào lòng. Trong lòng anh cô cảm thấy ấm lạ thường...

-

Liếc nhìn cảnh này Mìn thực sự rất bức tức. Anh thật sự không muốn người con gái đó đau buồn và khi Yang ôm cô ấy khiến cảm xúc anh rối bời lắm

- Cháu có thư! Chính xác là một lời nhắn từ bà cháu! Người đàn ông trung niên bước vào, lặng nhìn

-

Không lên tiếng cô vẫn muốn cảm nhận sự ấm áp lan truyền từ cơ thể anh. Nó làm cô dịu lại tâm trí cũng không rồi

Thấy vậy, ông ta chỉ chột mồm cười rồi đưa bức thư cho Yang giữ và bảo anh phải đưa cho cô, cũng vội vàng bước ra ngoài mà không hề chú ý đến chàng trai đang đau buồn nhìn cảnh mình không nên thấy và Mìn cũng bước ra ngoài.... Nếu ngồi đó nhìn nữa chắc có lẽ anh sẽ không giữ được bình tĩnh

- “ Tại sao? Giá như không nên gặp em! Tôi sẽ chẳng đau như lúc này!” Mìn buồn bã nhìn thứ gì đó xa xăm. Bước đi trên dãy hành lang dài cứ ngỡ bao trùm bởi một màu đen

.....

- Bình tĩnh đi Ross! Anh xiết chặt cô vào lòng. Áo anh đang ướt ở ngực bởi nước mắt cô đang rơi không ngừng

- Tôi! Rất đau! Cô nghẹn ngào nước mắt cứ tuông mãi nó không ngừng được

Anh liền buông cô ra dúi vào tay cô là thư mà ba anh đưa cho. Lá thư gần nấp một mùi hương quen thuộc- là của bà. Cô liền mở ngay ra và những nét chữ nắn nót rất giống chữ bà. Và không nghĩ ngờ hơn nó là của bà viết, cô vội vàng đọc ngay

“ Cháu của bà! Khi cháu cầm bức thư này thì ta chắc chắn rằng ta đã tới một nơi rất xa, không thể nào ở bên cháu được. Bởi vì bà biết được ngày mà cháu thực sự trở thành vampire cũng chính là lúc ta bắt buộc phải rời xa. Đừng tự trách mình gì cả! Cháu phải sống không chỉ cho một mình mà phải sống cho bà nữa! Hãy làm chủ tộc Tây và thật hạnh phúc. Hun Yang là người tốt nhưng Jun Mìn thì bà không nghĩ như vậy! Đừng giận bà! Bà mãi yêu cháu!”

Bức thư chỉ có vậy, cô nghẹn ngào nấc từng tiếng. Ross nhìn Yang đau buồn rồi ngất lịm vào người anh.

Toàn thân cô nóng rang, hình như cô đang bị sốt. Yang cảm thấy vậy liền vội bước ra ngoài tìm khăn lạnh cho cô giảm nhiệt.... Nhưng trong tình trạng hôn mê, bàn tay Ross vươn dài ra nắm tay anh lại.

- Đừng bỏ con một mình! Tiếng nói thắm thiết đầy tuyệt vọng

-

Im lặng ngắm nhìn cô, bàn tay ấm áp lạ thường có gì đó xoẹt qua trái tim. Không gian ngại ngùng bao trùm xung quanh anh

- Tôi đi rồi quay lại liền!

Ánh mắt trêu mến nhìn cô rồi bỏ tay cô ra nhưng hình như cô không hề có ý muốn buông ra.

- Không bỏ ra em sẽ sốt cao hơn! Anh lại kéo tay cô ra nhưng lại chẳng hề có hiệu quả mấy. Trong lòng cô bây giờ chỉ là sợ khi buông bàn tay này thì có thể nắm lại lần nào nữa không

- Haiz! Tôi không hiểu nổi em đang nghĩ gì? Anh thở dài lắc đầu

Yang không buông tay cô nữa mà ngồi cạnh giường vui vẻ nhìn khuôn mặt cô lúc ngủ. Rất đẹp, đầy hồn nhiên không hề có một chút gợn sóng. Tim anh lại giao động- tình yêu đúng là có một sức mạnh ghê gớm. Có vẻ đây buồn ngủ bởi từ hôm qua anh chẳng hề chớp mắt một chút nào chỉ là lo lắng trong lòng về cô

- Từ khi nào tôi đã yêu em! Anh nhìn cô mỉm cười tự hỏi chính và cảm thấy rất mệt anh liền gục đầu ngủ góc bên cạnh cô. Đôi bàn tay vẫn nắm lấy nhau

..... chiều.....

Ross vươn vai thức dậy nhìn xung quanh chỉ thấy Yang nhưng hình như cô có cảm giác tay mình đang nắm tay ai đấy- là Yang. cô vội kéo tay mình ra khỏi tay anh

- “Không lẽ.... Mình nắm tay anh ta từ lúc đó?” cô nghi hoặc nhìn chăm chăm vào bàn tay mình. Nó ấm lạ lùng hình như cô không còn cảm nhận từ nắm đó

- Tỉnh rồi ư? Yang dụi mắt. Khuôn mặt anh lúc này cực kì giống con mèo rất tức cười

- Hahaha! Nhìn mặt anh khiến tôi tức cười! Cô ôm bụng cười lăn lóc. Chẳng hiểu sao khi ngủ dậy, cô đã trở về bình thường

Nhìn thấy nụ cười đã trở lại trên đôi môi cô khiến trong lòng anh cũng vui hân lên. Chẳng hề cảm thấy giận khi cô nói như vậy

- Mà khoan, tôi..... nhớ hồi lúc..... Anh có nói gì mà yêu tôi! Đúng chứ? Ánh mắt cô có chút gì đó gian xảo nhìn khiến anh đỏ bừng khi nghe cô nhắc về lúc đó

- Tôi..... có điên đâu màthích cô.....ơ chứ! Anh lấp bắp làm cho cô càng nghi ngờ là mình nghe hoàn toàn không hề sai

- Vậy à! Nếu thế thì tốt! Tôi đang để ý tới Min như vậy sẽ không..... Cô nói giữa chừng thì ngừng lại chờ đợi phản ứng từ anh. và phản ứng ấy sẽ chứng tỏ cho việc anh có yêu cô không?

- Ai cho cô cái quyền thích Min! Anh gắt lên

Đúng như cô dự đoán anh hình như rất bực

- Ghen? Cô quay người nằm xuống giường.

Lời nói hết sức nhỏ nhẹ của cô đủ để Yang đỏ mặt. Anh chỉ biết lặng im nhìn con gái ấy lúc ngủ. Thật khiến anh xao xuyến và suy nghĩ về một sự gì đó khá hạnh phúc

- Ngủ! Đừng có nhìn nữa! Cô buông lời lạnh lùng khiến anh thoáng khỏi dòng suy nghĩ mênh mang

- Ừ!

Anh phì cười bước ra ngoài. Đóng cửa nhẹ nhàng không muốn cô giật mình,...

Trong phòng, cô không hề buồn ngủ mà cảm thấy tâm trạng mình rất lạc lõng

- Nếu như anh không đến bên tôi thì có lẽ tôi không thể nào biết mình đã từng yêu! Cô nói như ghen ngào suy nghĩ gì đó... về hồi ức đau khổ chẳng?

.....

7. Chương 7: Xin Đừng Yêu

Một buổi sáng đầy sức sống, Ross bật dậy khỏi giường ngược nhìn xung quanh.... Cô lại mơ.... Những giấc mơ về bà ở bên và tỉnh lại chỉ một mình lẻ loi trên thế giới

.... Một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, một chàng trai bước vào. Anh ta bước đến bên giường nhìn cô chăm chăm

- Đẹp! Một tiếng nói từ cậu vang lên khiến cô giật mình quay người về phía tiếng nói

- Ai?

- Hun Kay! Ánh mắt cậu vẫn nhìn không thể nào dời. Bởi cậu nhìn thấy mái tóc dài màu vàng chút đỏ cùng đôi mắt ấy đen tuyền đó quá thuần khiết so với những cô gái trước đây.

-

Im lặng bởi cô chẳng hề thích nói chuyện với người lạ và khi nhìn anh ta khiến cô có cảm giác không mấy an toàn

- Ủa Min! Kay ngơ ngác khi nhìn thấy ngoài cửa- người con trai đang đứng dựa vào thành cửa

- Hun Kay! Lâu không gặp! Đạo này cứ nghe thằng Yang cần nhân mãi về em! Min bước lại gần anh mỉm cười nói

- Không! Ngán rồi! Nhưng bây giờ hình như..... Kay liếc nhìn cô làm cho anh hiểu được ý cậu muốn gì

- Không được! Ai cũng được chứ cô gái này là zero! Min nhăn mặt thì thảm vào tai Kay

Khuôn mặt anh bây giờ hiện hữu một chữ rất to “GHEN”. Điều đó làm cho Kay phì cười không ngờ người đã từng ăn chơi như anh ấy lại đang yêu cô gái xinh đẹp đang ngồi trên giường kia

- Thôi! Em xin phép! Không dám cản trở!

Kay bước ra không quên đẩy anh về gần phía cô. Ánh mắt đầy gian xảo kia cũng làm Min hiểu phần nào

- Đói chứ?

- Không! Buông lời đầy lạnh lùng cô không biết là lời nói vừa rồi cô làm anh rất khó chịu

- Vậy tôi đem thức ăn cho em! Đợi tôi một chút! Anh không hề thích cô phải nhìn đôi mắt tự giận vặt bản thân như thế

- Không! Cô vẫn ngoan cố liếc nhìn anh

- Tôi đi!

Không hề muốn nghe lời cô nói, anh vẫn bước ra thản nhiên xuống căn bếp tìm một chút thức ăn. Từ ngày bà mất đó cô chỉ có ngủ chứ chẳng hề ăn gì.... Anh biết nên rất lo sợ về sức khỏe của Ross....

- Bực thật! Có cần đối xử tốt với tôi không? Cô bực mình lấy cái gối bên cạnh quăng ra phía cửa.... Nhưng hình như có người bước vào và hiển nhiên anh ta bị ăn nguyên chiếc gối vào mặt

- Y.....A.....N.....G!

Anh dần bước lại gần... nét mặt thì biến sắc như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

- Lee Ross mới sáng ra mà đã thế sao?

- Ồ.....à..... Vận động một chút!

- Vận động? Không ai vận động như thế bao giờ! Nhìn bề ngoài cô thấy anh như mỉm cười nhưng thật ra cô nghĩ ẩn sâu cái nụ cười ấy thật nguy hiểm

- Ồ..... Tôi khác! Cô cố cãi tới cùng. Dù gì thì cũng bị “xử”

- Đúng! Ngu ngốc, đánh đá, lì lợm,....

- Còn nữa không kể hết luôn đi! Ross khoanh tay lại, ánh mắt có chút gì ghê sợ

- Còn nhiều! Tạm thời nói nhiều đó thôi! Anh mỉm cười xoa đầu cô

- Bỏ! Tôi không thích!

Cô đột nhiên gất lên. Hành động của Yang làm cô lại liên tưởng về hình bóng bà... Đầu cô đau, tim cô lại càng đau... Hồi ức muốn quên cũng không bao giờ quên được. Ross lại choáng váng, lấy tay ôm đầu

- Đau!

Thấy cô như vậy, anh cảm thấy rất nhói ở tim.... Anh ôm cô vào người an ủi...

Lại cảm giác an toàn và ấm áp ấy. Trong lòng anh, cô nghe rất rõ từng nhịp tim.... “Thình....Thịch...”

- Yêu tôi ư? Cô kéo anh ra khỏi người, ánh mắt cô đang cần một câu trả lời thích đáng

- Đúng! Thì sao? Nhẹ nhàng vút những lọn tóc cô anh mỉm cười nói

- Đừng yêu! Tôi..... không thể mở lòng được nữa!

Không ngoài dự đoán, anh đã yêu cô. Nhưng nếu gặp anh trước thì phải chăng cô sẽ rung động.... Quá muộn màng khi đã có người khác đóng chặt lại trái tim

- Tại sao? Yang ghen ngào nhìn cô

- Không cần biết! Anh hãy rời xa tôi! Ross quay mặt đi cố tình tránh né ánh mắt anh nhìn cô

-

Không khí im lặng lạ thường, không ai muốn nhìn thấy mặt đối phương bởi sự đau khổ của anh, sự hồi ức của cô....

- Hai người đang làm gì vậy?

- Mìn trên tay cầm một khay thức ăn. Anh bước tới đặt nó trên bàn rồi tiến lại gần cô

- Không làm gì! Yang lạnh lùng giận dữ bước ra ngoài

- Ăn nha. Hãy ăn một chút cũng được! Mìn liếc nhìn cô chờ đợi lời nói từ cô

-

- Tại sao lại tránh né tôi! Anh hơi dằn lòng, cảm giác trái tim mình như một đồng giấy vụn, cực kì rối bời

-

Im lặng cô ngẩng nhìn một thứ gì đó xa xăm phía cửa sổ

- Hãy ăn vì tôi và Hãy sống vì bà!

-

- Ross! Anh hét lớn nói

- Tôi... Anh quan tâm tôi làm gì? Không nhìn lấy anh một lần cô cứ chú mục vào cánh cửa

Từ cái ngày hôm ấy cô như là người khác lạ lắm với anh.... chính bản thân Mìn cũng tự hỏi “Mình đã làm gì sai sao?”

- Bởi hình như tôi thích em! À... Không chắc chắn như vậy!

Nhận được lời “Yêu” từ phía hai người con trai.... Lí do vì sao họ lại yêu cô. Người như cô đáng lẽ ra không nên gặp cả hai.... Họ đến trong cuộc đời cô quá chậm.... Bởi cô đã từng được yêu và tình yêu đó khiến cô không dám mở lòng với ai

- Đừng yêu! Tôi..... không thể mở lòng được nữa! Lặp lại câu nói hồi nãy khi vừa trả lời Yang....

- Tôi ra ngoài! Em hãy ăn đi!

Anh đứng dậy khi nghe câu nói đó. Nó khiến anh hụt hẫng trong lòng.... Min chỉ muốn rời đi để trái tim cậu không đau nữa!

Một người con trai đứng dựa tường quan sát từ khi Yang bước vào và đến khi Min trở ra. Hắn dõi theo người con gái trong căn phòng và ngẫm nghĩ

- “ Tại sao? Cô có sức hút gì mà khiến hai anh tôi lại yêu say đắm như thế! Thật là làm cho tôi tò mò!”

.....

- Tại sao? Yang bức tức nên tất cả những thứ gì trong tầm mắt cậu..

Những tiếng vỡ “.... choảng....” của thủy tinh kèm theo những lời nói như muốn bốc cháy căn phòng

- Không ngờ lại đau như thế? Tôi sợ ngày khi em nói không yêu tôi! Anh lảo bầm một mình. Một mồi anh ngồi bệt xuống sàn nhà. Những mảnh thủy tinh vương vãi khắp nơi cửa vào da thịt anh... Máu tuông chảy... Anh cảm thấy không đau ở da thịt mà đau ở chính trái tim- nó đang rỉ máu

Bất chợt..... Một người con gái bước vào. Cô ta nhìn thấy anh đang chảy máu trong lòng đầy lo lắng liền chạy nhanh đến

- Anh không sao chứ?

- San đến làm gì?

- Em... đến thăm Ross!

San vội kéo người anh dậy, rút trong túi xách ra một chiếc khăn tay. Cô chạm nhẹ nhàng vào những vết thương

- Không sao! Anh buông lời lạnh lùng dứt lấy chiếc khăn nói

- O.... Vậy em đi thăm Ross! Cô mỉm cười bước ra khỏi phòng Yang

-

Không khí trong phòng ngột ngạt bởi chủ nhân của nó đang rất đau ở trong tim. Chưa bao giờ anh nghĩ yêu một người lại đau như thế này

.....

Trở lại căn phòng của Ross

-

Trong suy nghĩ của Ross là cả một vấn đề nan giải về biện pháp giải quyết ổn thỏa

Thật sự cô không muốn khó xử như vậy bởi cô thấy hành động từ chối chính là đúng đắn nhất. Nếu không nói từ đầu họ sẽ hi vọng về tình yêu vô vọng mà cô đáp trả

- Tổ thấy anh Yang đang đau khổ thì phải?

San gõ cửa bước vào ngược nhìn cô mỉm cười

- Kệ hắn!

- Nè! Hình như Min cũng có vấn đề nữa! Tổ thấy cậu ta đang ôm đầu kia kìa!

- Kệ hắn!

- Tổ.... còn thấy.....

- Kệ! Kệ! Cô nhứt đầu, lấy tay bịt lỗ tai lại tỏ ý không muốn nghe những gì San nói

- O.... Kay!

San bất ngờ khi đứng trước mặt mình là người em trai họ. Anh là một đứa trẻ hư hỏng nhưng cũng là người rất yêu gia đình và tuyệt đối không để bất kì ai làm đau khổ những người mà anh thương yêu nhất

-Ồ! Kim San!

- Không được gọi thẳng tên họ! Cô đáp lại anh với vẻ mặt đầy bực bội

- Ok! Ok! Cô ta là bạn chị à!

- Đúng! Thì sao?

- Cô.... Biết tôi là ai không? Kay mỉm cười khinh bỉ liếc nhìn Ross

- là gì thì cũng kệ! Cô buông tay ra khỏi tai ngược nhìn Kay lạnh lùng

- Là vampire! Sợ chứ? Anh ta nhắc khuôn mặt cô lên chỉ còn cách vài centi, đôi mắt màu nâu của Kay chạm phải đôi mắt màu đen của cô khiến cho Ross cảm giác mình đã thấy đôi mắt ấy.....

- Bình thường! Ross hờ hững nói.

Kay chẳng hề biết cô cũng giống anh- là một con quỷ hút máu

- Hai người đủ rồi! San chen ngang kéo cả hai về hai phía. San chỉ cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy người bạn thân hay người thân cãi nhau

- Vampire! Tôi khinh tởm! Cô đứng phắt dậy bước ra khỏi cửa. Chính cái từ ấy đã khiến con người cô trở nên như thế này và mất đi một người quan trọng... Giá như cô chỉ là một con người bình thường thì tốt biết mấy... Giá như... cô chỉ đang thấy ảo ảnh

- Cô ...ta thật là kì quái! Anh vừa bực mình vừa khó hiểu.

- “Chẳng biết Ross là cái quái gì?” San lẩm bẩm suy nghĩ về câu trả lời thích đáng

.....

Ross bước ra khỏi căn phòng đầy cái mùi của những con người không nên quen biết, cảm giác thật thoải mái. Cô đi dọc theo những dãy hành lang dài như vô tận với sự thân thuộc nào đó mà chính cô không hề biết

..... Chợt.....

Trong đầu cô hiện về một thứ gì đó khá rõ

Một cô gái chạy lon ton quanh căn nhà cùng với một cậu con trai khá dễ thương. Nhìn cả hai khoảng mới 13 tuổi. Khuôn mặt đứa bé đó rất giống cô nhưng còn cậu con trai thì khá mờ ảo.... Chỉ thấy mỗi chiếc miệng đang hạnh phúc cười và rồi toàn bộ khung cảnh đang dần mờ ảo...

Cô nhói đau ở tim, và đầu... Ngồi bệt xuống, trong mắt cô toàn bộ chỉ có một màu đen u buồn- cô ngất xỉu trên nền nhà lạnh lẽo...

8. Chương 8: Kí Ức Trỗi Dậy

- Cô tỉnh rồi à! Hãy ăn uống đi! Bác sĩ nói là không có đủ chất nên mới ngất! Cô phải cố gắng sống chứ! Không phải bà cô đã từng nói là cô phải sống thay bà ấy sao? Chả nhẽ cô lại quên à!....

Yang nhìn cô nói đủ dài khiến cô cảm thấy khó chịu.

- Ra đi! Lấy cơm vào đi tôi đói!

Cô dụi mắt mệt mỏi, cảm thấy mình cần bổ sung năng lượng và khi Yang nhắc đến bà thì cô nhớ về lá thư ấy.... Nó là thứ mà cô chắc hẳn sẽ chẳng bao giờ quên

- Haiz! Anh thả dài mệt nhọc đứng dậy bước ra khỏi căn phòng

.....

- Đừng có mà nhìn! Cô hẳn rõ rằng từng chữ khiến Kay bất giác đi lại gần

- Cô..... lí do mà cô từ chối là gì?

- Hừm! Tôi có nhất thiết phải kể chẳng! Cô hừ lạnh lòng quay người về phía cửa sổ ngấm nhìn một thứ gì đó.

- Không lẽ..... cô..... bị bệnh sắp chết hả?

- Đừng đoán già đoán non! Thôi thôi!

- Ô,.... Hay là...cô.....có người yêu... Kay cố tình chọc cô. Anh nhất định phải biết cái lí do ngu xuẩn gì làm cho cô ta phải chối từ “yêu”

- Tôi... năm tôi 15 tuổi, tôi đã yêu một người. Và anh ta đã đáp lại tôi bằng hành động và lời nói làm trái tim tôi đau nhói.

‘cô chỉ là người tôi thay thế cho người tôi yêu thôi!’

‘Không nhận ra à! Đồ ngu’

‘.....’

Những lời nói ấy lại xuất hiện trong tâm trí cô, từng dòng thời gian cứ trôi,cái quá khứ không nên nhớ ấy vẫn cứ in mãi. Khuôn mặt có chút buồn bã, cô ngược mặt lên nhìn Kay rồi mỉm cười.... Cái nụ cười của cô không phải là hạnh phúc mà là sự đau khổ

- Chỉ vậy thôi mà cô đã.....

- Năm tôi 16 tuổi, tôi đã chuyển đi nơi khác nhưng mà.... Tình yêu lại xảy ra và vẫn cái kết cục ấy.... Tôi lại bị phản bội

‘ Cô thật khiến tôi phải kinh tởm’

.....

- Cô..... như vậy mà cũng.... Anh ta trân trân mắt nhìn Ross khó hiểu. Khuôn mặt trái xoan, mái tóc vàng hơi đỏ, đôi mắt đen láy với hàng mi cong vút kia có gì mà xấu đến nỗi cả hai người đều phản bội

- Biết rồi! Thì đừng làm phiền tôi! Cô lạnh lùng đẩy anh ta ra khỏi căn phòng.

Đóng “..rầm...” cánh cửa, điều cô ghét nhất chính là sự thương hại....

- Ô..... anh Yang....anh Min! Kay ngạc nhiên nhìn hai người anh với cái vẻ mặt không mấy là thân thiện

- Thì ra là vậy!

Yang và Min cùng đồng thanh. Cả hai đều hiểu cái lí do duy nhất mà cô phải làm thế vì sợ tổn thương lần nữa

- Ủa! Chị San kìa!

-

Không khí im lặng bao trùm, Yang chỉ ngẩn ngơ trên tay có cầm đĩa thức ăn

- Ô! Lâu không gặp! Min mỉm cười bước lại gần về phía cô

- Ủ! Đạo khỏe không? Chẳng thấy qua nhà tớ chơi như trước nữa!

- Ồ... Bận mà!

Min xoa đầu cô. Nhìn vào, ai cũng có thể hiểu lầm là họ đang quen nhau.Nhưng điều đó khiến cho Yang phải khó chịu

- Hai người cho tôi chút không gian! Thích thì ra ngoài đi! Anh gắt gỏng liếc nhìn

- Anh.... ghen à? San tới gần, khoác tay lên người anh vui vẻ nói

- Không! Chỉ là tởm!

Anh vội đẩy cô ra xa rồi đi vào phòng của Ross. Làm cho mọi người đều ngạc nhiên bởi vì anh là người rất là quan tâm, chăm sóc cho San

- Anh ấy bị sao vậy? Tại sao anh em lại không thể hiểu nhau cơ chứ! Kay trầm tư suy nghĩ về chính người mà mình gọi là anh hai.... Cùng một người mẹ, người ba, chung một dòng máu.... Mà sao những suy nghĩ kể cả con người Yang lại quá khác biệt với anh

.....

Choảng....choảng....

Tiếng thủy tinh va đập vào tường, dưới đất tạo nên những tạp âm hỗn độn

- Ross!

Yang vội vàng chạy làm rớt khay thức ăn.... Khuôn mặt cô lúc này có gì đó sợ hãi, chút gì đó đau buồn

- Không sao! Không sao!

Anh ôm cô vào người trấn an. Đôi mắt dịu đi cô buông lỏng hai tay, nước mắt cô cứ thế mà rơi không thể nào ngừng lại

- Đau! Tôi đau lắm!....

- Tôi cũng đau!

- Tại sao?... Cô ngược nhìn anh, hàng mi thấm đẫm nước.

- Vì tôi thấy em đang khóc! Anh buồn bã lấy tay lau đi những giọt lệ rơi trên đôi má.

-

Nước mắt cô bây giờ không còn trào ra nữa mà hình như cảm xúc gì đó lại trở về- là tình yêu chăng?

- Cảm ơn!

Cô nhón chân lên đặt môi mình lên môi anh. Tình yêu bị chôn vùi đang dần hé mở lại,.... Anh đã giúp cô tìm lại thứ mình không nên đánh mất....

Và khi cô rời khỏi làn môi anh cũng là sự ngỡ ngàng trong ánh mắt anh. Ngọt ngào, ấm áp.... Lẫn cảm xúc hạnh phúc khi tình yêu được đáp trả

- Em....

- Sao? Ngạc nhiên vậy à? Tôi cũng ngạc nhiên mà! Cô quay người bước đi chỗ khác. Che đi cái ánh mắt ngượng ngùng khi làm việc gì đó không nên

Chợt..... Trong tâm trí cô lại hiện lên một hình ảnh

.... Cô gái đó đang khóc còn chàng trai kia thì..... mỉm cười lạnh lùng quay đi. Và khuôn mặt mờ nhạt ấy..... trong ánh mắt cô nhìn rất thân thuộc

Cô choáng váng, đầu óc như hàng ngàn cái gì đó đè nặng..... Đau! Đau lắm! Ross ngã về phía trước không may cô va phải cái thành giường và rồi ngã đi trong nền đất đầy những mảnh vỡ thủy tinh. Từ trán cô những giọt máu tí tách rơi... mùi máu hòa trong không khí tạo ra thứ gì đó tanh tanh....

Như một bản năng của vampire khi ngửi thấy mùi máu, San, Min kể cả Kay cũng chạy xộc vào bất ngờ nhìn cô. Yang vội chạy đến bên cô... Máu như một dòng suối nhỏ cứ chảy mãi không ngừng.... Anh vội lấy chiếc khăn trên bàn đặt ngay vào đầu cô để cầm máu.

- Cô ấy không sao chứ? Min lại gần đưa tay lên trán cô lo lắng hỏi

- Không biết! Yang hồ hững đáp lại điều anh chú ý bây giờ chính là máu của cô

- Không sao đâu! San lên tiếng an ủi để vơi dần sự lo lắng trong lòng mọi người

- Hừm! Tôi đi gọi bác sĩ tới!

Kay bước ra ngoài, không khí trong phòng đầy căng thẳng, khuôn mặt của mọi người đều đầy vẻ bất an. Và trong San cô có một suy nghĩ

- “Chỉ là bất cẩn té mà sao máu lại chảy như thế?”

-

.....

- Bà! Ross giơ tay về phía trước với lấy hình bóng của người bà đã mất

Cô hét lên trong vô vọng, cô cứ xoay người tìm một lối thoát ra khỏi nơi tăm tối này....

Nhưng.... Trong một bóng tối, xuất hiện người đàn ông trung niên và một người phụ nữ mái tóc vàng kim nhưng không hề rõ nét về khuôn mặt. Ánh mắt cô cứ chú mục tới những người đó mà không hề biết tới ai. Họ khiến cô có một cảm giác đầy ảm áp

- Ross! Hãy tìm ba mẹ!

Nói rồi họ biến mất. Đến và đi quá đột ngột khiến trong đầu cô khá tò mò.

Họ là ai? Bà nói ba mẹ mình đã chết nhưng sao? Hay là họ vẫn còn sống?

Và điều duy nhất là cô muốn khám phá chính mình. Và chắc chắn cô phải học cách quên nỗi đau mất bà.

Rồi một vầng sáng lóe lên chói mắt. Cô liền lấy tay che mắt, và khi mở mắt ra, cô đã nằm trên giường.

Hơi choáng cô lấy tay sờ đầu thì thấy có một mảnh vải cuốn quanh đầu. Rồi cô quay về phía mép giường thì cô thấy Yang. Anh đang ngủ, trong khuôn mặt anh quá mệt mỏi.

- Không lẽ là anh chăm sóc cho tôi? Ross chạm nhẹ vào khuôn mặt anh mỉm cười nói

Bất ngờ tay cô bị nắm chặt lại, Ross cố vùn ra không hề có ý buông- thì ra là tay hân.

- Ủ! Cô phải đền bù cho tôi đấy! Yang mở mắt mỉm cười, khẽ đứng dậy xoa đầu cô

- Đừng xem tôi là con nít! Mà tôi không thích ai sờ đầu tôi! Cô bực mình

Đẩy tay hân ra khỏi tay mình làm cho Yang loạng choạng ngã bịch xuống đất.

Thấy Yang ngã, cô có vẻ đầy hối lỗi, liền lập tức bước xuống giường xòe tay ra ý muốn đỡ anh dậy

- Khỏe thấy ớn! Yang tắc lưỡi nắm tay cô đứng lên

.....Nhưng....

Hình ảnh ấy, cô gái và chàng trai đó lại hiện. Lần này thì cô thấy rất rõ khuôn mặt- và nó rất giống...

- Kay!

Cô sững sờ gọi tên. Đột nhiên ngã về phía trước, vào lòng ngực Yang. Khuôn mặt tối sầm lại- cô lại ngất khi thấy một phần kí ức đã mất đang dần rõ ràng hơn hết

- Lee Ross! Sao vậy? Anh lay mạnh người cô vội bế cô lên giường nằm

Và hình như anh có nghe tiếng gọi “Kay”.... Phát ra từ cô

.....

Trong một công viên rộng lớn, đứa bé gái nhỏ nhắn và chàng trai dễ thương đang đuổi bắt nhau

- Đứng lại! Hun Kay chết tiệt!

- Không đứng đó thì sao nào!

- Oa,oa,oa! Không thềm chơi với cậu!

Ross ngồi bệt xuống đất dụi mắt khóc như một đứa bé mới lên ba

Lập tức Kay chạy lại kéo tay cô dậy.

- Đừng khóc nữa! Xin lỗi mà!

- Xì, ai thèm khóc đâu!

Cô kéo tay anh về phía mình. Mắt đà anh ngã vào người cô....

- Cậu dám! Anh bực bội. Vội đứng dậy khuôn mặt đỏ như gấc quay mặt ra chỗ khác nhìn gì đó

- Ủ! Haha!

Cô bước đến trước mắt cậu phì cười. Khiến cho khuôn mặt ngày càng đỏ thêm.

..... Rồi đột nhiên....

Anh giữ lấy vai cô, ánh mắt có chút gì đó khá gian xảo. Cô nghi hoặc nhìn anh

- Đây là hình phạt!

Kay đặt môi mình lên môi Ross. Sự thẩn thức, tim đập loạn xạ, một mùi hương thoang thoảng đầy ngọt ngào.... Tất cả là minh chứng cho một mối tình vĩnh hằng

..... Nhưng có ai lại biết trước chữ “NGỒ”

Một đám người mặc đồ đen bước tới kéo hai người ra rồi bắt lấy Kay. Anh bước đi trong sự nuối tiếc.

Còn cô.... Vẫn đứng ngơ ngác nhìn người mình yêu bước ra khỏi cuộc đời của mình

Ross khóc, nước mắt lan dài khi thấy khuôn mặt lạnh lùng của Kay. Và hiểu rằng anh ta chẳng hề yêu cô như cô từng nghĩ

Bật người tỉnh dậy, cô đã dần nhớ ra mọi chuyện. Cô cảm thấy thực sự căm thù Kay. Ánh mắt đỏ ngầu là do khóc hay là do căm thù.

- Tôi hận anh!

Cô buông lời lạnh lùng rồi lật tung mền bước khỏi giường và đi ra ngoài

- Định đi đâu à!

Một chàng trai bước lại gần nắm lấy tay cô....

- Hừm! Liên quan gì à!

- Khoan đã, cô bị là sao vậy?

- Không bị sao hết!

- Có!

- Không! Mau bỏ tay tôi ra!

- Không! Cô mau trả lời đi! Cô bị làm sao?

- Không! Được chưa!

- Chưa!

- Mau bỏ ra!

Cô kéo tay ra nhưng không làm được gì. Bàn tay rắn chắc của Kay cứ níu lấy cô

Cho đến khi.... Mìn bước lại gần với vẻ mặt giận dữ nhìn Kay. Anh mới vội buông ra

- Em làm gì vậy?

- Không có gì!

Kay quay người bước đi. Anh cảm nhận hơi ấm từ bàn tay..... rất thân thuộc

- Có sao không Ross!

-

Ross cũng im lặng bước đi. Vai cô vô tình chạm phải vai anh, lướt nhanh

- Tại sao? Anh níu tay cô lại. Trong lòng anh hụt hẫng vô cùng

-

Cô không để ý liền dứt tay anh ra và tiếp tục bước đi

Anh khựng người. Giọt nước mắt nhỏ nhẹ trên đôi má.... Anh khóc lần đầu tiên anh rơi lệ không phải vì gia đình mà vì tình yêu vô vọng

.....

Cô quay người trở lại nhìn Min. Cô thấy những giọt lệ “ tí....tách...” rơi dưới sàn. Thật sự cô không cố ý làm vậy

- “ Mong cậu hãy hiểu cho tôi”

Đứng khép nép ở góc tường, San và Yang đã nhìn thấy một sự thật đau lòng. Họ không trách cô vì cô vô tình mà yêu hay không đó là quyền lựa chọn của cô

- Em thấy Min thật tội nghiệp!

- Ủ! Đành chịu thôi!

- Anh Yang cũng thích Ross! Min cũng thích Ross! Và nếu em đoán không lầm..... người tiếp theo là Kay

- Vớ vẩn! Em không biết là nó chỉ yêu đứa bé kia sao?

- Nhưng.... Cô bé đó cũng tên là Ross mà!

- Không..... Cô gái đó đã bị chính tay Min giết! Và anh là người chứng kiến mọi chuyện

- Ủ! Nhưng.....

- Không nhưng nhị gì hết!

Yang kéo tay San bước đi. Anh cũng có nghi ngờ đôi chút nhưng đó là một chuyện không thể nào.

9. Chương 9: Gặp Lại

Buổi sáng, Ross lấy tay chạm đầu. Cảm giác rất đau.... Bước xuống giường, cô ngẩng nhìn một thứ gì đó xa xăm.

- Mới sáng! Đi ăn thôi còn đi học nữa!

Yang bước lại giường cô cốc nhẹ

- Hừm! Đừng bao giờ xem tôi như là một đứa con nít chứ!

- Ồ! Ra nhanh đi!

Yang khẽ mỉm cười bước ra ngoài

- Khoan! Huyết đơn đâu!

- À! Tỷ thì quên! Yang khựng người quay người lại rồi móc trong túi quần ra một cái hộp nhỏ màu bạc

- Đây à!

Cô giựt ngay trên tay anh. mở hộp ra đầy những viên kẹo màu đỏ- cô rất tò mò về mùi vị. Nó ngọt, đắng hay là chua,...

- Không ăn bây giờ! Chỉ khi cảm thấy khát máu mà thôi!

- Ừ!

Nói xong anh vội bước ra ngoài không quên đặt bộ đồ đi học ngay dưới đất

.....

15 phút sau.... Cô bước xuống với bộ đồng phục nghiêm chỉnh. Thấy cô Yang liền bật người dậy mỉm cười kéo lấy tay cô. và khi anh bước gần tới cửa xe thì.....

- Khoan! Cho em đi chung! Kay bước lại gần anh nói

- Ừ!

Đây là lần đầu tiên khi nghe Kay muốn đi chung bởi hắn chẳng muốn thấy tiếng gì đó quá ồn ào và một đám con gái mê trai nhưng có lẽ hôm nay trời sẽ mưa

Ánh mắt Kay chú ý tới hai bàn tay đang nắm kia tự nhiên anh cảm thấy khó chịu

Họ ngồi trên chiếc ô tô, chiếc xe chạy một mạch tới trường.... Không khí trong xe đầy ngọt ngào, im lặng lạ thường. Và chỉ trong vòng 10 phút, xe đã đến trường

- Ồ! Anh Yang tới kìa!

Một đám học sinh nữ đứng trước cổng hét lớn. Hình như Yang là người cũng được ái mộ trong trường bởi sự lạnh lùng

- Mà khoan! Có phải con bé Ross học 11B và kế bên cô ta là anh Kay 11A

- Đúng rồi!

- Tại sao con nhỏ đó lại đi chung với anh ấy!

-

Tiếng bàn tán xôn xao chỉ vì thần tượng của họ lại đi với 1 đứa con gái tầm thường. Khiến cho cô phải chán chê, nhứt đầu, nhưng khi nhìn khuôn mặt Yang chắc hắn là hắn xem chuyện này là quá bình thường

- Kệ họ đi! Ăn gì không? Yang nắm lấy tay cô dứt mạnh

- Không!

- Ừ! Kay em có muốn ăn gì không?

- Em không!

Kay lạnh lùng quay người rẽ vào chỗ khác. Dường như anh rất bức bối về một thứ gì đó mà chính anh cũng không hề biết lí do

- Hừm! Tính tình kì quái thật!

- Ừ!

- Vào lớp mau đi trễ bây giờ

- Ừ!

- Ra chơi nhớ đừng đi đâu!

- Ừ!

Cô bước vào lớp, nó chẳng hề có thay đổi.... Vẫn sôi động, tràn ngập tiếng nói, tiếng cười

Khẽ liếc nhìn chỗ ngồi, cô liền bước lại gần khi có người lạ đang ngồi

- Ô.... Ai vậy? học sinh mới à!

Chàng trai đó kéo chiếc mũ lưỡi trai lên ngược nhìn cô

- Chỗ này của tôi! Ross đặt cặp xuống bàn nhìn anh bực bội

- Ồ! Không hề!

- Không cái gì chứ! Cô bốc hỏa liếc nhìn

Bỗng một cô học sinh từ ngoài bước vào. Cô sững sốt mùi máu cứ xộc vào mũi.... Cái mùi của máu hiếm. Thơm kì lạ- nó như một ma túy đầy nguy hiểm. Ross vội vàng bịt mũi lại nhìn chằm chằm vào cô gái đó

- “ Tại sao từ trước tới giờ mình không biết. Thật tình....”

- “ Thèm đến thế cơ à”

Chàng trai với đôi mắt màu xanh biển cứ nhìn cô. Hắn ta cực kì tò mò về hành động tiếp theo của cô gái đang đứng trước mặt.

Ross cảm thấy cơ thể nóng bừng, không thể nào chịu đựng thêm nữa... Cô cúi đầu xuống để lộ hai chiếc răng nanh dài. Anh chàng kia cũng đã thấy sự thay đổi này mà hẳn chính xác đâu là con người- hẳn cũng là một vampire nhưng sự chịu đựng của anh rất cao

- Thôi ngay! Anh kéo người cô lại ý không cho cô đi

Bất ngờ bởi giọng nói, cô từ tình trạng không thể kìm chế bản thân trở thành bình thường. Đôi răng nanh cũng mất đi, lúc này cô mới khựng người quay lại nhìn anh

- Cảm ơn!

- Ra ngoài! Tôi sẽ dạy cho cô cách kìm chế!

- Nhưng.... Ô.... Tôi....

- Đi!

Hắn kéo tay cô chạy thẳng lên sân thượng trường.

Anh vẫn đội chiếc mũ lưỡi trai che đi mắt và trong ánh mắt cô đôi mắt của hắn ta có gì đó bí hiểm.... Chợt cô khẽ nhẹ nhàng chạm vào chiếc mũ định gỡ ra thì....

Anh ta vội vàng lùi ra xa

- Không được! Con mắt tôi.....

- Hã?

Anh ta bỗng nhiên ngưng lại đột ngột khiến cô rất tò mò về con mắt bên phải đó. Nhưng....

- Tên gì? Anh ấy cố tình lảng tránh đi, không muốn nói nữa

- Ross! Còn anh?

Anh ta hơi ngạc nhiên. Không ngờ người anh muốn gặp lại ở đây

- Jay Sray!

- Jay Sray! Sray! Anh biết bà Jay Lim chứ?

- Biết!

- Bà Jay Lim.....

Trong đầu anh có một cảm giác sẽ nghe một thứ gì đó không nên nghe.

- Chết rồi! Cô ngồi bệt xuống đất, hàng mi lại đổ lệ

- Cô....đang nói xạo tôi ư? Bà không thể chết

Bây giờ Sray chỉ muốn là mình đang nghe nhầm. Nó quá đột ngột

- Không! Sự thật! Và chính tôi đã giết bà ấy! Anh hãy trả thù đi!

- Không! Nếu tôi giết cô thì bà sẽ sống dậy chắc! Và tôi sẽ biết là có ngày đó mà!

- Không! Nhưng.....Hình như tôi với bà rất khác nhau

- Đúng! 20 năm về trước, cô là đứa trẻ mới chào đời được bà nhặt về từ lãnh thổ phía Bắc. Mỗi lần cô đi học bà đều chuyển trường đều xóa kí ức của bản thân cô. Và bà cố ý muốn trao lại người nối dõi cho cô.

*Lưu ý: Họ cũng có sự chuyển đổi khi ở những độ tuổi trẻ con-> người lớn-> người già. Số tuổi thật thì đa số đều lớn bởi họ mang hình hài trẻ mãi khoảng 20-25 tuổi và đến một độ tuổi nhất định họ mới già nua dần nên khi ở chung với loài người họ phải xóa trí nhớ tất cả mọi người có liên quan hay chuyển sang nơi khác sinh sống.

- Nhưng sao bà không nói cho tôi?

- Bởi vì.... Bà chỉ muốn cô sống như đứa trẻ bình thường không lo lắng, bất an về hình hài của chính mình

- Nhưng.... Tôi....

- Ồ! Xem ai đến kìa là thiếu gia Min

Sray sững sốt vui vẻ vỗ tay không ngừng khi nhìn thấy vẻ mặt của người không nên thấy lúc này

- Hừm! Thì ra là vậy.... Tôi cứ tưởng là ai không ngờ cả Jay Sray cũng ra thế giới này

- Lạ lắm à!

- Đúng thế đấy! Nghe nói anh rất nghe lời bà cơ mà. À mà chưa ai kể với anh bà Jay Lim đã chết à- người dựa dẫm đã chết rồi!

- Mà.....dám.....

- Im hết đi! Ross ngăn mặt nhìn Min, không chút biểu cảm. Cô lặng im chỉ muốn mình suy nghĩ về gia đình đã vứt bỏ mình là ai?

- Em không sao chứ? Sray bước lại gần đưa tay đỡ cô dậy

- Không sao! Mình đi thôi!

- Ừ!

Sray bế cô lên. Anh nhìn thấy khuôn mặt cô khá mệt mỏi về điều gì đó. Ross lặng im, chân cô như không còn một chút cảm giác, mắt cô rơi mãi những giọt nước nhỏ,... Cô có muốn cũng rất tò mò và cảm thấy sự đau khổ tuyệt vọng khi sự thật về mình vẫn còn rất nhiều

- Khoan! Bỏ cô ấy xuống đi!

Min bước đến chặn trước. Trong chính trái tim anh cảm thấy khá nhói đau

- Tại sao? Sray liếc nhìn anh khó hiểu

- Tôi.....ơ...

- Không trả lời được thì tránh mau!

- Không! Tôi không thích!

- Hừm! Các người thôi ngay đi! Ross bực tức hét lớn

Cô liền nhảy xuống khỏi người Sray rồi vội vã bước đi. Nhưng bất ngờ cô cảm thấy khung cảnh đang dần thay đổi.... Cô không thể nào điều khiển nổi cơ thể mình.... Nhắm mắt lại cô ngã lao xuống chân cầu thang nhưng cô có một cảm nhận một bàn tay ấm áp nào đó đang ôm lấy mình

Tỉnh lại trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, cô thấy một giấc mơ- nói đúng hơn nó là một phần kí ức.

Một vũng máu loan dài từ cơ thể một cô gái đầy yếu đuối và một sự chắc chắn cô ấy sẽ chết.

Chỉ vụn vụn như vậy, nhưng khiến người ta không khỏi bàng hoàng khi cô lập tức gỡ bỏ nút áo và trong mắt cô một vết sẹo ngay bụng khá mờ nhưng... sự chứng thực này đã rõ cô gái đấy chính là cô. Và lý do vì sao thì....

- Ross!

Bất ngờ về giọng nói, cô liền gấn tất cả nút lại rồi giả vờ ngã xuống ngủ

- Cậu không sao chứ!

Giọng nói đầy ấm áp, trong trẻo- là San

- Cô ấy ngủ rồi!

Sray bất giác lại gần, anh ngồi ngay vào chiếc ghế sofa ngược nhìn Ross

- Vậy thì thôi!

- À mà tôi nghe nói không phải ngày mai sẽ là ngày dead moon (trăng chết) sao? Không chuẩn bị à!

- Chính xác là ngày mai ư? Sao tôi không nghe đến!

- Hừm! Nó rất quan trọng với cô kia mà! Nữ hoàng của vampire! San!

- Hừm ! Quan tâm lắm sao? À hay muốn làm nữ hoàng sao?

- Cô.... không khác nào Min.... hần chỉ cô nói chuyện với người lớn thế sao?

- Quan tâm làm gì? San lạnh lùng liếc nhìn anh

- Hừm! Ra ngoài đi!

- Khỏi nói cũng ra, tôi chẳng muốn nhìn thấy mặt anh tý nào!

Cô quay người bước ra ngoài, hình như trong khuôn mặt cô có một chút gì đó lo sợ

- Em đừng giả vờ nữa!

Khi anh thấy bóng San đi mất, anh chợt mỉm cười nhìn vào phía giường

- Cô ấy là nữ hoàng sao?

- Đúng vậy đấy! Số phận của cô ta là thế nhưng anh..... không tin

- Tại sao anh không tin cơ chứ? Ross ngạc nhiên khi nghe anh nói vậy

- Vì anh thấy có một luồng sức mạnh của ai đó còn mạnh hơn cô ta. Với lại anh.....

- Khoan, em có một chút tò mò về đôi mắt bên phải của anh. Sao anh lại che nó?

Bất ngờ bởi câu hỏi của Ross. Anh chẳng thể nào có câu trả lời thích đáng.

- O...em hỏi làm gì?

- Có phải nhìn thấy tương lai hay đại loại như đọc suy nghĩ chẳng hạn?

- O.... Hay quá ta... Ai nói vậy?

- Sách cổ của Sri nói thế. Có một số loại vampire đặc biệt như: nhìn thấy tương lai, ánh mắt chết chóc, đọc được suy nghĩ hay nhìn thấy quá khứ,... Anh có cái nào?

- Hahaha! Em vẫn chưa đọc khúc cuối à Ross! tất cả họ đã chết không một ai còn sống sót sau thời kì annihilation [sự hủy diệt (về linh hồn và thể xác)]. Và khoảng 2000 năm sau,vampire đời thứ 2 xuất hiện

- Nhưng lỡ....

- Không đâu!

- Nhưng mà....

- Em đừng cố cãi anh. Nằm ngủ đi!

Sray vội vàng đứng dậy bước nhanh ra ngoài. Anh biết trong đầu cô bây giờ vô vàng câu hỏi nhưng tốt nhất là không nên biết câu trả lời

- Anh Sray à! Khoan đã!

Cô hét lên nhưng vô dụng anh đã đi mất hút

Từ phía cửa sổ, một luồng gió mạnh khiến cửa cứ va đập vào nhau tạo ra một âm vang chói tai

Gió ngừng thổi thì từ đâu đó xuất hiện một chàng thanh niên cao ráo, điểm nổi bật chính là mái tóc màu bạch kim. Anh ta đang ngồi trên cánh cửa...., Ross bắt giắc lại gần, cô không hề hiểu lý do vì sao nhưng hình như có một sức hút khiến cô không điều khiển cơ thể mình

- Anh là ai?

-

- Anh đến từ đâu?

-

- Anh làm gì ở đây?

-

Anh ta im lặng, chỉ biết ngấm nhìn cô

- Anh..... không nói được à?

-

Ross im lặng chờ đợi câu trả lời từ anh nhưng không khí vẫn tĩnh mịch. Cô thật sự quá mệt mỏi về mọi thứ
Bước trở lại với chiếc giường, cô bây giờ đã có một mục đích là tìm lại người thân rồi tạm biệt họ. Chỉ cần cho họ biết cô còn sống- đưa con mà họ vứt bỏ

- Em không nhận ra anh sao? Ross

Giọng người thanh niên ấy rất trầm ấm, thật sự khiến cô có một cảm giác quen thuộc không thể nào có thể quên

Trong đầu cô kí ức lại ùa về, đầu cô bỗng dưng đau lạ kì

- Lee Ross! Em gái đừng khóc mà em!

- Anh hai! Có người bỏ rơi em rồi!

Ross khuôn mặt đầm nước mắt nhìn người anh

- Có phải là thằng Kay không em?

- Hã? Sao anh....

Cô tròn xoe mắt nhìn, sao anh có thể biết được chuyện ấy

- Anh biết ngay mà. Hãy quên nó đi em!

- Em.... Cảm ơn anh

Kết thúc kí ức, Ross mở mắt nhìn người con trai đang ngồi đấy, nước mắt cô lại tuông rơi nhưng đó không phải đau khổ mà chính là hạnh phúc.

- Anh hai!

Cô liền chạy tới ôm ngay người anh, cô đã lo sợ khi anh rời xa, cô sẽ quên hình bóng ấy và đúng như vậy

- Ross! em sống tốt chứ?

- Em sống tốt! Còn anh? Anh đã trở thành vampire sao anh? Tại sao vậy anh?

- Em vẫn như xưa nhỉ! Vẫn lảm lời!

- O.... Anh à! Đừng lãng tránh câu hỏi của em!

Cô đẩy anh ra, đôi mắt đen cô nhìn thẳng vào mắt anh chờ một câu trả lời thích đáng. Nhưng cô đã nhận thấy một sự khác biệt lớn chính là đôi mắt - Đôi mắt màu ruby

- Anh.... anh bị vampire cấp nào cắn vậy?

- O..... Anh...

- Nói!

Cô gắt lên. Trong lòng cô rất tức giận

- Anh....

- Hừm! Nếu khó nói thì đừng bao giờ đứng trước mặt em. Ross đẩy anh ra, lùi về phía sau.

Cô không thể ngờ anh trai duy nhất lại như thế này đây. Anh quá khác xưa, điều này chỉ khiến cô kinh tởm thêm về ma cà rồng

- Displacement (dịch chuyển) .

Ross biến mất trong khoảng không vô định

Chỉ còn người con trai ấy, ngẩn ngơ nhìn bầu trời

- Nếu anh nói người đó chính là em thì liệu em có chấp nhận được không? Hãy tha thứ cho anh!

.....

10. Chương 10: Ngày Định Mệnh Dead Moon (Trăng Chết)

Hai chàng trai với khuôn mặt lo lắng đang bước dọc theo dãy hành lang của bệnh viện. Thì bỗng nhiên họ dừng lại đột ngột khi thấy căn phòng của Ross không có một bóng người

- Cô ấy đi đâu được trong tình trạng ấy cơ chứ?

Yang bực mình liếc nhìn xung quanh

- Hay thật!

- Kay! Em đi theo anh làm gì?

- Em là ân nhân của cô ta mà!

- Khoan, ai vậy?

Yang bước gần đến khung cửa, và khuôn mặt của người anh hai Ross hiện lên khiến anh bất ngờ

- Anh là ai?

Bất ngờ bởi câu hỏi, anh ta ngược nhìn

- Tôi... là anh hai của Lee Ross! Tên tôi là Lee Ren!

- Anh hai? Cô ấy có ư? Nhưng khoan, đôi mắt anh..... Không lẽ....

Đôi lông mày khẽ nhíu lên khi thấy đôi mắt đỏ rubi- do vết cắn đầu đời của một tên vampire cấp A nào đó

- Đúng như anh nghĩ đấy!

- Cái gì vậy anh hai?

Kay bước tới gần chỗ Yang, thì đột nhiên khuôn mặt anh liền biến sắc

- Ren?

- Lâu rồi nhỉ!

Ren tiến tới gần Kay, ánh mắt có chút gì đó thú vị khi gặp lại người quen cũ

Nhìn Ren và Kay khiến Yang không khỏi tò mò.

Tại sao họ lại biết nhau? Những cái ánh mắt đó là sao?

- Cậu.... Sống tốt chứ sau khi đã giết con bé!

Đôi mắt Kay hờ hững nhìn bước tường màu xanh.

Trái tim lại bị một thứ vũ khí sắc bén nào đó đâm thẳng vào.... Đau và nó đang rỉ những giọt máu đau buồn

- Con bé nào?

Yang vội chen ngang vào

Anh lo sợ những gì anh nghĩ trong đầu bây giờ chính xác là điều không muốn nhớ lại cái kí ức về ngày đó

- Lee Ross! Còn nhớ không!

Nhớ rất rõ là đằng khác

Chính tay Min đã hủy đi cuộc sống của cô bé chỉ mới 13 tuổi ngây thơ. Và anh là người chứng kiến tất cả

Trong cái khoảng khắc ấy, anh như chết lặng đi khi nhìn thấy một nụ cười mãn nguyện của cô bé

Từ đó, anh đã nhốt mình trong căn phòng màu đen u ám và nhớ lại từng giây phút khi rung động trước nụ cười không đúng lúc ấy. Đáng ra cô nên khóc than chứ không phải mỉm cười

Các cơ mặt Yang giãn ra, anh đang lo lắng, sợ sệt

Còn Kay đang chết lặng, hồi tưởng lại kí ức kinh hoàng

- Cô ấy đã chết! Vì tôi.....tất cả là lỗi của tôi!

Kay mím chặt môi mình khi cứ không thể nào không ngừng suy nghĩ về khuôn mặt người anh yêu và anh biết cô ấy đã chết sau mấy năm qua

Nếu như nói cho cô biết mình là vampire

Nếu như chân anh không chạm chạp đến muện

Nếu như không quen biết cô ấy thì cô đã sống

Và còn nhiều cái nếu như khác....

Trên đời này không bao giờ cho phép tồn tại “Nếu như”....Bởi không ai cho ta một tấm vé trở lại quá khứ để lại làm tất cả

- Không! Con bé vẫn sống!

Nhéch miệng mỉm cười, Ren khinh bỉ liếc nhìn về phía Yang

Không bao giờ có thể giết con bé không-phải-con-người chết bằng thứ vũ khí đồ chơi của loài người được

Cả Yang và Kay cũng sốt nhìn Ren

Đôi mắt họ ngạc nhiên nhưng hạnh phúc đang dần trào trong tim, cứ như đang mơ- một giấc mơ đẹp

- Cô ấy đang ở đâu?

Kay rít lên, anh vô cùng hạnh phúc khi nghe tin người quan trọng nhất cuộc đời anh vẫn đang ở cùng anh trong thế giờ này

- Ngay bên cạnh các người! Tên không hề thay đổi!

Sau khi lời nói Ren dừng lại “Đang ở bên cạnh”

Yang xoay người bước tới Ren nắm lấy cổ nhắc bổng anh lên

Ánh mắt đầy giận dữ, anh thực sự không muốn tin những lời vừa nãy của Ren....

- Nói dối! Con bé đó không phải là vampire như Ross của tụi này quen!

- Hahaa!

Ren phá lên cười sặc sụa

Bởi vì anh biết bà Jay Lim đã phong ấn sức mạnh của Ross. Và tất nhiên nó rất mạnh

- Tại sao anh lại cười!

Kay bước tới kéo tay Yang ra khỏi cổ áo của Ren

- Người quen bà Jay Lim đã phong ấn sức mạnh của nó

Mặt Yang tối sầm lại

Đáng lẽ ra anh phải nhận ra từ lâu rồi chứ không phải bây giờ

- Không! Khuôn mặt đó không thể nào!

Kay lắc đầu

Tất cả lời Ren nói, anh muốn chối bỏ nó

- Khuôn mặt, cơ thể, mái tóc có thể thay đổi nhưng ánh mắt, giọng nói, kể cả tính cách người không nghĩ là quen lắm sao?

Ren hỏi Kay khiến anh đứng hình suy ngẫm thì chính xác Ross giống tất cả ngoại trừ khuôn mặt

.....Đột nhiên.....

Từ một khoảng không gian vô định dần hiện lên một cô gái với vẻ mặt bức bối

- Các người đến đây làm gì?

Cô gái đó nheo mắt nhìn quanh phòng

- Lee Ross! Em đã đi đâu?

Ren lại gần người cô, ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô em gái

Ross thở dài đẩy anh ra, đúng là anh chẳng hề thay đổi- vẫn quan tâm, lo lắng

- Em không đi đâu cả!

Cô nhún vai tỏ vẻ bình thản trong khi ai cũng đầy lo lắng cho sự an nguy của cô

Vừa nhìn thấy cô Kay liền chạy lại đẩy Ren qua một bên

Anh ôm lấy cô

Đúng như Ren nói, cô vẫn còn mùi hương ấy, vẫn còn tính trẻ con nhưng ma ranh

Không không bao giờ anh có thể quên, anh đã rất muốn ôm lấy cô khi mới gặp lần đầu nhìn thấy cô ngủ

Ross đã nhận ra một chút rắc rối, cô cau mày lườm anh hai bằng ánh mắt sắc như dao cạo

Từ cái ánh mắt đó Ren đã ngẫm hiểu “Anh đã nói rồi sao?”

- Buông tôi ra!

Cảm giác bây giờ cô thật sự rất kinh tởm Kay

Nếu anh đã bỏ rơi cô thì có biết cũng phải tránh mặt cô chứ không phải đứng đây ôm Ross như không muốn buông

- Anh... mãi yêu em!

Tiếng “mãi” dường như hơi chặn lòng cô

Càng ngày cô càng muốn tránh xa khỏi anh

Không có ý muốn trả lời Ross cố gắng vùng vẫy, kéo anh ra khỏi người

Không thể kìm chế nổi, anh buông tay khỏi cô và lập tức hôn cô

Nụ hôn nồng nàn đã lâu lắm anh mới có thể cảm nhận đôi môi mềm ấy

Đối với anh là hạnh phúc trực trào còn đối với cô chỉ là sự căm phẫn

“Chát”

Âm thanh vang lên, khiến Yang quay người sững sờ nhìn cậu em trai

Và Ren phá lên cười

Không ngờ đứa bé gái nhỏ nhắn, hiền lành ngày xưa đã chứng chạc hơn bao giờ hết

Má trái của Kay ửng hồng, in hằn lên những năm ngón tay

- Hừ! Anh xứng đáng được cái tát của tôi!

Tiếng nói lạnh lùng cô vang lên làm tim Kay như muốn ngừng đập

Tại sao? Và tại sao? Cô ấy lại hận mình?

Trong lòng anh quặn thắt lại. Những nút thắt đau buồn

- Anh hai! Ra ngoài thôi! Em có chuyện

Ross tiến về phía Ren kéo tay anh đi

Quá khứ, hiện tại là hai thứ khác biệt hoàn toàn. Vì vậy mà có muốn níu giữ quá khứ cũng đã muộn màn tương lai đã đổi thay

- Lee Ross! tại sao em lại khiến anh đau lòng!

Kay gào thét khi nhìn thấy bóng dáng cô đã khuất sau cánh cửa

Nhìn người em trai đang đau khổ gào thét mà khiến Yang phải chặn lòng

.....

- Anh à!

Ross ngược mắt nhìn Ren. Đôi mắt đẫm lệ lan dài trên cằm cô

Cô đã biết hết rồi, đã nhớ lại rồi

.....chính cô đã khiến anh như vậy! Không thể trở về một con người bình thường nữa rồi.....

- Biết rồi sao!

Anh vui vẻ lau đi nước mắt cô em gái bé bỏng

Đó chẳng phải là lỗi của cô. Chỉ vì lên cơn thèm máu không thể tự chủ nên mới cắn anh

Từ đó, bà Lim đã nhận nuôi anh làm anh trai cô để dễ dàng cho anh hơn và có thể Ross sẽ được bảo vệ, chăm sóc kĩ hơn

Đôi mắt anh từ trước tới giờ đều có màu nâu bởi len màu nên cô chẳng hề hay biết gì

Nhưng năm năm về trước

Ren lại không ngờ cô vướng vào rắc rối lớn mà chính bản thân không biết hậu quả

Có lẽ vẫn còn may mắn khi hai người kia đi khỏi, thì cô đã phá hủy phong ấn sức mạnh

Anh đã cô về đến nhà, bà Lim đã mất hàng chục tiến đồng hồ để cố gắng phong ấn bằng bùa chú cổ chỉ có bà biết.

Còn phần vết thương thì lành lặn rất nhanh, chỉ để lại một chút sẹo ngay bụng mà thôi

Chính lúc ấy bà đã bảo anh nên tìm hiểu ở bên vampire coi tình hình trong vòng ba năm

Và khi anh đặt chân về lại nơi này thì mọi thứ đã đổi thay khi bà Lim chết, Ross phá hủy phong ấn một lần nữa, cả nhớ lại tất cả quá khứ

- Anh à!

Tiếng cô hòa trong nước mắt tạo nên một âm thanh đau buồn, lạnh đậm

Cô ôm chặt Ren vào lòng

Nước mắt không thể nào ngừng rơi lăn chả thấm đẫm trên vạt áo thun của Ren

- Đừng khóc nữa em à! Mọi chuyện đã qua rồi

Anh vỗ lên lưng cô nhẹ nhàng an ủi

- Em.... Xin lỗi anh! em....

Dù đã có người an ủi nhưng nó chỉ làm cô hận bản thân mình hơn.

Kí ức thật là con dao hai lưỡi

Một là biết quá khứ chính mình như tìm lại mình – Thật hạnh phúc khi nhớ lại tất cả

Hai là biết quá khứ của chính mình như quặn thắt lại hiện tại, tương lai – Thật đau buồn khi nhớ lại tất cả. Tại sao mất đi kí ức không thể quên nó luôn đi? Nhớ lại làm gì để rồi đối diện với quá khứ đau khổ

- Không sao đâu em! Quá khứ hãy dẹp đi một bên hãy nhìn về hiện tại, về tương lai!

Ross đẩy anh ra trong đôi mắt thấm đẫm nước

Cô lùi dần lùi dần về phía sau lắc đầu

- Không!

Tiếng nói lạnh lạnh cô tắt ngấm đi khi hình bóng cô càng ngày khuất xa tầm nhìn Ren

Dù cho đã tha thứ

Dù cho có chết

Dù cho có hận

Thì vẫn không thể nào thay đổi hiện tại cảm phần được

.....

TẠI một nơi ẩm mốc, cũ kĩ

- Ngày ...này..... đã.... đến rồi! Làm..... sao đây

Tiếng nói của một cô gái đang lấp bắp sợ sệt vang lên

- Không sao đâu!

Giọng nói đầy êm dịu phát lên từ sau lưng cô gái

Đột ngột

Cô quay phắt người lại nhìn rồi vui vẻ mỉm cười

- Anh! Nhưng mà

Cô chưa nói hết câu thì đã bị người con trai chặn lại và xoa đầu cô

- Không sao! anh sẽ lo vụ này

- Vâng

Cô gái gật đầu mỉm cười bước ra ngôi nhà đầy mùi

Chỉ còn lại chàng trai ngồi xuống chiếc ghế gần đó ngẫm nghĩ

- Dù là ai thì tôi cũng sẽ giết bởi vì.....

.....

Trở lại với Ross, trong một quán bar “NIGHT”

Từ ly rượu này tới ly khác, cô chẳng hề biết chính xác mình đang uống bao nhiêu ly GIN hay mấy chai rượu mạnh chỉ biết mùi rượu nồng nặc ở mũi và hơi men trong người

- Đủ rồi!

Giọng nói quen thuộc ở bên cạnh làm cô hơi sững người

Không quan tâm mấy, cô vẫn uống cạn ly rượu

- Đã nói là đủ rồi mà!

Lại giọng nói đó vang lên, dừng như người đó đang rất khó chịu

Khẽ nhếch miệng cô quay người bên trái để biết rõ là ai

Nhưng hình như cô chẳng thể nào nhận ra ai nữa. Đầu cô choáng váng, quay mòng mòng rất khó chịu

- Hừm! Ai?

Ross với tay lấy chai rượu đổ vào ly

- Lee Ross! Đủ rồi!

Cô phá lên cười khi được nghe đi nghe lại “Đủ rồi”

Ross tiếp tục uống cạn và rót vào ly mình

- Đủ rồi!

Người con trai mất hết bình tĩnh đang rất khó chịu dặt lẩy ly và chai rượu

- Hừm! Anh... là.... cái...ợ.... thứ gì.... mà giựt...ợ... chai... rượu của... tôi...!

Ross đứng phắt dậy, loạng choạng như muốn té nói với giọng lè nhè nồng mùi rượu

- Tôi là anh trai cô!

- Anh.... ưm... trai? Tôi...ợ...có....sao?

Đầu óc cô quay mòng mòng như chong chóng.

Và chính xác đó là lời nói cuối trước khi ngã xuống nền nhà

Ren cúi người xuống nhẹ nhàng bế cô dậy trước mọi ánh mắt nghi ngờ của mọi người

- Em thật ngốc như ngày nào!

Bước ra khỏi quán bar, anh và Ross đang đi bộ về nhà

Không khí trong lành khiến cô cảm thấy đỡ hơn một chút

- Em gái à! Về nhà thôi! Anh sẽ bảo vệ em!

Một buổi chiều đầy mệt nhọc

Dừng chân tại một căn nhà nhỏ nhắn quen thuộc

- A....aaaa.....!.....

Tiếng la thất thanh của Ross bỗng vang vọng khắp con đường

Mắt cô vẫn nhắm nghiền- không lẽ cô đang gặp ác mộng nào chẳng?

- Em sao vậy? tỉnh lại đi!

Ren sợ sệt lay người cô

Nhưng trong tai cô chẳng thể nghe thấy tiếng nói gì tiếng ù ù khó chịu, và bỗng rất như muốn cào xé

- A.....aaa.....aaaaaA.....

Tiếng hét càng ngày càng to, Ross không thể nào dừng lại được

Cô quy xuống nền đất, khó nhọc lấy tay bịt lại lỗ tai

- Ross!

Anh đau khổ hét lên

Đột ngột

Tiếng điện thoại “Reng....Reng” phát ra từ chiếc túi của Ross

Ren giật mình với lấy chiếc túi của cô

.....là một số lạ..... không hề có một cái tên lưu lại.....

Anh chậm chậm suy nghĩ liệu mình có nên bắt máy khi Ross đang trong tình trạng bất bình thường như thế này.

Và Ren đã quyết định không nghe máy

Nhưng tiếng chuông lại tiếp tục vang lên lại cho đến khi tắt ngấm

Cứ thế, nó cứ vang lên dai dẳng dường như đầu dây bên kia rất muốn gặp cô

Ren bực tức, bấm ngay nút nghe chờ đợi tiếng nói bên kia

- Sao không nghe máy vậy?

Tiếng nói đầy vẻ sợ hãi vang lên. Một giọng nói rất quen thuộc với Ren – Là Kay

- Cậu gọi có chuyện gì?

Ren khẽ mỉm cười

Bị Ross cho một cái tát, những lời nói chua xót lạnh lùng mà vẫn không hề muốn từ bỏ

Thật khiến người khác ngưỡng mộ về một tình yêu chung thủy

- O... Tôi chỉ muốn hỏi cô ấy đang ở đâu! Mà có anh ở bên thì tôi đã yên tâm phần nào!

- Vậy sao? nghe gì không?

Ren khẽ liếc nhìn Ross lòng anh lại trĩu nặng một niềm bất an

Tiếng la hét như cào xé ấy vẫn dai dẳng không ngừng. Và nếu cứ tiếp tục như thế cô có thể sẽ mất tiếng

- Tiếng hét của San!

Kay đột nhiên liếc nhìn San, cô cũng như Ross- la hét không ngừng

- Cô ta cũng la hét sao? và Ross cũng vậy ư? Thật kì lạ?

Ren hơi bất ngờ bởi cả Ross và người bạn thân của cô, cả hai đang la hét không ngừng

Tại sao lại có chuyện kì lạ xảy ra như thế? Thật khiến người khác tò mò

- Ross cũng vậy ư! Bây giờ có sao không?

Tuy chỉ qua điện thoại thì Ren cũng cảm thấy một sự khó hiểu đến lo lắng của Kay

Nhưng Ren đã nhìn thấy từ xa một cái bóng đang dần tiến về đây

- Không sao cả! Cậu Ó...Sr..ay.....

Tiếng “Tút...Tút” vang lên ở phía Kay

Và lí do là Ren đã cúp máy một cách đột ngột. Chữ cuối cùng mà Kay nghe thấy chính là tên một người “Sray”

Tự nhiên Kay trở nên đầy lo lắng, bồn chồn. Anh chẳng hề hiểu lý do tại sao? chỉ biết mình nên tìm thấy Ross ngay bây giờ. Anh chỉ không hề muốn mất cô thêm một lần nào nữa

.....

- Sray... Anh đến đây làm gì?

Về ngạc nhiên không thể nào không hiện lên trên khuôn mặt Ren bây giờ

Tại sao Sray lại xuất hiện ở đây? Vì tiếng thét của Ross sao?

Ren vừa suy nghĩ vừa vội vàng lượm lại chiếc điện thoại mà anh đánh rơi khi trông thấy Sray

- Để đưa cô ấy trở về quê hương

Ren hơi giật mình khi nghe Sray nói đến hai chữ “Quê hương”

Đó chính xác là nơi kinh tởm và đầy lạnh lẽo giống như địa ngục hơn là quê hương

- Không được! Cái nơi ghê sợ ấy.....

Ren lắc đầu. Anh sẽ không bao giờ để cô đặt chân đến cái nơi ấy

Và chính anh cũng chẳng hề muốn đến một lần nữa

- Không! Anh hãy nghe theo tôi! Tôi xin lấy danh dự ra mà đảm bảo

Ren hơi hoang mang, anh chẳng hề muốn cô phải gặp một chút rắc rối nào nhưng có lẽ anh cũng phải gạt đầu khi nghe tới hai chữ “danh dự”

Bởi danh dự chính là thứ Sray không bao giờ mang ra đùa

Anh cảm lạnh, miễn cưỡng gạt đầu. Và Sray cũng mỉm cười khi có được sự đồng ý

- Open parallel world (Mở thế giới song song)

Khi tiếng nói Sray vừa dứt thì.....

Trong không gian, bỗng hiện ra một lỗ đen nhỏ phía trước mặt Sray, và anh quay người lại nhẹ nhàng nói

- Ren, chúng ta đi thôi nào!

Tuy là Ren đã sống hơn ba năm ở đó nhưng trong tâm trí anh, nơi đó chẳng khác nào địa ngục

Và tiếng thét cô cũng mãi không thể nào dừng lại được. Nó cứ vang vọng mãi trong khoảng không tối. Chỉ điều duy nhất Sray có thể giúp đỡ là đưa cô trở về nơi thuộc về vampire, hay nó cũng là một sự thật mà anh cần biết

Cái lỗ đen ấy chính là một cánh cổng dẫn đến một thế giới khác. Đó là nơi kì bí, là nơi sinh sống của vampire, hồ ly, sea-nymph(nàng tiên cá), hay những thiên thần trên trời, kể cả devil,..... nhưng từ rất lâu lãnh thổ đã được phân chia rõ ràng. Chẳng loài nào đụng chạm nhau. Rất bình yên

Từ trong lỗ đen, bỗng xuất hiện một luồng gió mạnh đang dần hút họ vào trong. Mọi không gian xung quanh họ chẳng có thứ gì ngoài màu đen tối

Chỉ trong chớp mắt, họ đã đứng tại một góc phố. Và mọi thứ xung quanh đều giống với thế giới thực. Đến vị trí cái cây, bầu trời,con đường, Tất cả như một bản sao. Ngoại trừ hình dáng của ngôi nhà, không phải hiện đại như bây giờ mà là một sự cổ kính đầy sang trọng

- Anh có chắc là mình nên đi đâu không đây?

Ren nhẹ nhàng đặt cô xuống dưới nền đất

- Đợi chút đi!

Sray mỉm cười nhìn Ross

Dường như anh đang chờ đợi một điều gì đó

Và không gian đầy tĩnh lặng làm Ren cảm thấy rất kì lạ. Bởi anh đã chẳng còn nghe thấy một tiếng la nào nữa

Ross đã chẳng còn la hét mà cô đang mở to đôi mắt. Không phải là đôi mắt màu đen như ngày nào mà là thứ màu đỏ rubi

- Đôi mắt em ấy? Nó không phải màu xanh mà là màu đỏ rubi?

Ren hoảng hốt nhìn Sray.

Bởi đôi mắt màu đỏ là của những tên mang trong mình hai dòng máu, còn xanh là dành cho những vampire thuần chủng và có khi một số trường hợp khát máu, điên loạn không thể kìm chế bản thân thì đôi mắt sẽ màu đỏ

Nhưng cô không hề có biểu hiện không thể kìm chế bản thân

- Sao có chuyện kì lạ như vậy?

Sray cũng khá ngạc nhiên

Chẳng lẽ anh đã đoán sai rồi sao? Nếu như vậy thì cô sẽ rất nguy hiểm khi ở nơi đây!

Sray đi qua đi lại suy nghĩ khiến Ren càng ngày càng lo lắng

- Ross! Em đi đâu vậy?

Ren đi lại gần cô. Anh chắn ngang đường cô, khẽ lay mạnh nhưng cô chẳng hề có một phản ứng nào.

Ross đứng im, đôi mắt hờ hững chẳng có một chút hồn cứ nhìn lên phía trước

Và đột nhiên một thứ gì đó mờ ảo đang dần hiện lên một cách rõ nét trên trán cô

Ren nheo mắt nhìn vào. Đó chính là một dấu ấn hình vương miện

Anh cứ tưởng mình đang nhìn thấy một ảo giác nên Ren vội vàng nhắm mắt lại, rồi lắc đầu

Quả thật nó đã biến mất một cách kì lạ. Ren cứ đứng im như đá chờ đợi sự xuất hiện trở lại nhưng anh không hề thấy một dấu ấn nào.

Sray bắt giác lại gần kéo Ren ra khỏi

Anh nghiêm nghị nói tiếp

- Để em ấy đi! Mình chỉ việc im lặng đi theo!

Ren vội vã gặt đầu bước theo phía sau lưng Ross. Nhưng trong lòng anh lại thắc mắc về cái dấu ấn hồi nãy. Chẳng lẽ anh đang mơ sao?

.....

Họ bước đi hơn hai tiếng đồng hồ trên một con đường dài thẳng tắp, nhưng họ chẳng hề biết mình sẽ đến lại nơi nào

Đôi chân Ren mềm nhũn lại, anh rất khó chịu

Nếu mà anh biết nơi nào thì đã xài thần chú đến đó khi chẳng cần phải đi bộ như thế này

- Ráng chịu đi!

Sray cũng cảm thấy Ren có chút nản lòng và anh cũng vậy nhưng anh đang rất mong chờ về một thứ gì đó hay ho

- Tôi rất khó chịu

Ren nhăn mặt lại. Anh cần nghỉ chân thật sự là mỗi chân biết nhường nào khi đi 2 tiếng đồng hồ

- Khoan! Ross dừng lại rồi!

Sray vội chạy lên phía trước, và anh đang dừng chân tại một tòa lâu đài nguy nga pha lẫn sự cũ kĩ

- Đó chẳng phải là gia tộc phía Bắc Lee sao?

Ren ngạc nhiên đứng nhìn tòa lâu đài này mà không khỏi tò mò

Ross đến đây để làm gì?

- Open! (Mở)

Tiếng nói của Ross bất ngờ vang lên

Nhưng không phải giọng nói thường ngày của cô mà lại là một sự uy nghiêm

Đồng thời cánh cửa to lớn bỗng mở ra để lộ một tòa lâu đài không hề có lính gác

Và điều khiến Ren và Sray phải ngạc nhiên chính là câu thần chú tầm thường mà lại có thể mở được cánh cửa đã được phong ấn từ xa xưa bởi các đời vampire đời trước. Chỉ có những chiếc chìa khóa đặc biệt mà dòng họ Lee được trao mới có thể mở

Vậy tại sao cô lại mở được chỉ với ngân ấy sức mạnh và câu thần chú? Phải chăng Ross còn mạnh hơn họ?

- Tôi không thể tin là em ấy lại mạnh đến như vậy!

Ren không kìm nổi sự bất ngờ trên khuôn mặt. Anh ngược nhìn bên trong cánh cửa, thật cũ kĩ

- Không còn nhiều thời gian! Phải theo sát em ấy nếu không khó lòng sống sót!

Sray vội vàng lên tiếng. Anh không muốn tốn thời gian đứng nhìn

Một khi cánh cổng đó đóng lại thì chắc khó mà vào lại hay ra ngoài

- Open! (Mở)

Ross lại tiếp tục sử dụng câu thần chú ấy để mở một cánh cửa mới.

Cô cứ chạy rồi rẽ phía này phía kia cứ như cô hiểu biết rất rõ đường đi của tòa lâu đài này

Rúc cuộc cô muốn đến đâu?

Ren chạy dọc hành lan trong một cảm giác ớn lạnh tột cùng. Anh không thể hiểu nổi tại sao cơ thể lại như vậy nhưng anh biết một chuyện không hay sắp xảy ra

- Sray! Anh có biết chuyện gì đang xảy ra không?

Ren vừa chạy theo vừa thốt lên đầy khó nhọc

- Tôi cũng như anh!

Sray vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn Ren mỉm cười

Họ không hề biết Ross đang tính đi đâu và làm gì? Họ chỉ biết mình phải đi theo bảo vệ cô nhóc ấy!

-

Không gian bỗng tĩnh lặng, mọi ánh mắt đều hướng nhìn cánh cửa to phía trước mặt

Tuy rất cũ kĩ nhưng nó lại được chạm khắc một con sói to lớn với một bầu dơi phủ kính bầu trời đầy tinh tế

Việc chạm khắc ấy, muốn nói lên điều gì sao?

- Sao em ấy không mở cửa?

Ren đầy tò mò nói

Đi vào trong tòa lâu đài này mang đến một cảm giác ghê sợ và có chút gì đó bất thường

Tại sao một thế lực hùng mạnh lại không có một bóng người? Họ đã đi đâu?

- Tôi không biết! Chắc hẳn đây là cánh cửa không hề tầm thường! Tôi đã từng nghe nói mỗi gia tộc đều có một cánh cửa dẫn đến thánh điện và phải dùng chìa khóa này đây!

Sray lấy tay móc ra một hình ngôi sao mười cánh màu xanh từ chiếc túi quần

Ren xem xét chiếc chìa khóa và anh vội vàng đứng trước cánh cổng nhìn

.....Nhưng.....

Quả thật có một cái lỗ nhưng nó không phải hình ngôi sao mà là một hình tam giác

- Vậy còn có cách khác không?

Ren lên tiếng, anh hơi chán nản

Không lẽ họ phải kẹt ở nơi này sao? Và liệu cái dấu ấn ấy có liên quan gì đến Ross không?

Ren miên mang suy nghĩ. Thì Sray bất ngờ lên tiếng đầy lo sợ

- Còn một cách là hiến tế máu cùng một câu thần chú nào đó mà tôi không hề biết! Nếu chỉ cần sai một chút về thần chú thì chúng ta sẽ chết hết!

Ren đứng hình, sửng sốt về một cách nguy hiểm.

- Em ấy đang tìm gì sao?

Ren khẽ lên tiếng khi thấy Ross đang đi lòng vòng cánh cửa ấy và không ngừng nắm chặt tay mình. Dừng như cô đang muốn tìm một thứ gì đó

- Cách 2 sao? Đánh liều vậy!

Sray khẽ mỉm cười thì ra cô chọn con đường ấy. Cô đang tìm một thứ gì đó có thể gây ra tổn thương trên da thịt

- Đáng liều ư?

Ren khá lo lắng về điều sắp xảy ra.

Để thực hiện điều đó Sray đã rút từ chiếc giấy một con dao găm và vội vàng quăng nó đến chỗ cô

Chỉ có hai con đường.....Và đó là cách duy nhất mà hữu hiệu nhất. Vậy dùng cách ấy có khiến họ sống sót hay chết tại nơi này một cách lãng sệt.....

Mạng sống họ đang nằm trong tay cô.....

.....

Cùng lúc đó tại phòng của gia trưởng Lee

Một khuôn mặt nhăn nhó hiện hữu trên khuôn mặt một người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế sofa

- Đến rồi! Đến rồi! Đến rồi!

Ông ta nói đầy sợ sệt và chỉ có hai từ “Đến rồi” được thốt ra

- Ai đến cơ?

Một người phụ nữ có mái tóc vàng kim tiến lại gần chỗ ông khá ngạc nhiên

- Một người không quen nhưng chúng ta nên đến đó!

Ông ta đã cảm nhận một luồng khí xâm nhập và nó đang gần chỗ không nên tới.

- Ủ! Yang con đi chứ?

Người phụ nữ quay lại đằng sau mỉm cười

Yang đang ngồi trên một chiếc ghế bành và anh đang đọc một quyển sách gì đó làm cho khuôn mặt anh cảm thấy đầy hứng thú

- Được thôi!

Vội vàng đứng dậy, anh khẽ nghiêng đầu. Anh đang dần cảm nhận một mùi hương đầy quen thuộc ở đâu đây

- Thăng Hun Kay đâu? Sao này giờ chưa thấy nó quay lại vậy?

Người đàn ông đứng dậy liếc nhìn xung quanh

- Nó đang chăm sóc cho vị hôn phu của nó!

Yang vui vẻ bước tới cánh cửa

Hình như một thứ gì đó khiến anh cảm thấy nhứt nhối khó hiểu

- Đi thôi nào!

Người phụ nữ tiến lại gần và đang khoác tay với người đàn ông trung niên kia

Họ đang tính đi đâu? Liệu nơi họ đến có hải chẳng chính là chỗ của Ross?

.....

Trở lại với Ross

Cánh cổng ấy có chịu mở ra chẳng?

Trên tay Ross đã cầm thật chắc con dao của Sray, và nhẹ nhàng cứa vào tay trái mình

Những giọt máu nhẹ nhàng rơi xuống nền nhà “Lộp...bộp”

Không một tiếng kêu la, cô vẫn đang trong tình trạng mê man, như có một ai đó đang điều khiển

- Destruction! (Sự phá hủy)

Khi câu thần chú vừa được nói ra, Sray và Ren hơi giật mình

Tại sao phải sử dụng câu thần chú phá hủy mạnh nhất chứ không phải là những loại thần chú mở cửa thông thường?

Sự ngạc nhiên lại hiện hữu trên khuôn mặt họ khi cánh cổng vang lên tiếng “ ầm...ầm” như tiếng sụp đổ.... Không... nó không hề sụp đổ mà đang dần hé mở và một thứ gì đó đang dần xuất hiện

Và nó đã hiện lên một cách rõ ràng sau khi âm thanh ấy chấm dứt

Đó là gì? Một hình sư tử hay con sói hay.... Một hình thù quái vật ghê tởm nào đó chẳng?

Đột nhiên....

- Các người tới đây làm gì?

Tiếng nói vọng ra từ sau lưng Ren khiến anh hơi sững sốt.

Không lẽ họ đã bị phát hiện.... Không xong rồi!

Anh lo lắng, sợ hãi nhìn Sray

- Thử lỗi mạo phạm ông Lee Sun! Tôi gia trưởng nhà Jay đến đây để gặp ông nhưng không ngờ tôi đã lạc vào đây! Thành thật xin lỗi

Sray mỉm cười, nhẹ nhàng quay người lại

Không như Ren thần thái anh rất bình thường. Bởi chẳng có gì để sợ gia trưởng nhà Lee cả, ông ta rất hiểu lý lẽ

- Vào cái đêm trăng chết như thế được tiếp kiến người nối vị mới của gia trưởng Jay! Thật vinh dự quá

Ông Sun nói với cái chất giọng đầy vui vẻ nhưng những chữ ông nói dường như khá khinh bỉ với Sray

- Hừm! Tôi không quan tâm! OK!

Sray vẫn cúi đầu

Anh đã quen với cái việc bị người khác khinh thường. Bởi con mắt phải đã bị che khuất bằng một mảnh vải màu xanh nhạt thì anh chỉ nhìn được một con mắt trái. Điều đó khiến anh đặc biệt hơn những đứa trẻ vampire bình thường khác..... Nhưng có làm gì thì đó vẫn là một sự thật không thể chối bỏ

- Vẫn như thế nhỉ?

Sun tiến lại gần Sray khẽ mỉm cười

Hình ảnh cậu bé ngày nào cũng còn vẹn nguyên

- Ross!

Yang giật mình thét lên khi thấy tay cô đang túa ra thứ màu đỏ (Máu)

Tại sao cô lại xuất hiện ở nơi không nên đặt chân đến thế này? Và còn cánh cửa đã bị khóa lại kia sao lại được mở ra?

Khuôn mặt anh lộ hẳn sự sợ sệt. Điều đó khiến gia trưởng Lee khá ngạc nhiên, ông nghi hoặc nhìn

“Liệu đây có phải con người lạnh lùng, bình thản trước đây mà ông quen biết không?”

Và mùi máu đang tràn ngập khắp nơi

Một con thêu thân dù nó biết lao vào lửa là nó sẽ chết nhưng nó vẫn lao vào.... Thì.... Máu cũng như vậy khiến cho vampire mất lý trí, khơi dậy lên những cơn thèm khát sẵn có của loài chuyên lấy máu làm chất dinh dưỡng- vampire

- Yang? Hẳn làm gì ở đây?

Ren nhướm mày khi nhận ra một chất giọng mà suốt đời chẳng thể nào quên được

- Hẳn chính là con trai nuôi của ông ta mà!

Sray bước lại gần Ren khẽ vỗ vào vai. Anh không muốn Ren nổi điên lên vì cái tính bảo vệ em gái quá mức

- Hừm!

Ren cũng thừa biết Sray đang muốn anh kiềm chế lại.

.....Nhưng

Anh không biết rằng bản thân anh có thể chịu đựng tới bao lâu cái mùi thơm của máu cùng con người mang tên Yang kia

- Cô gái này có mùi máu rất thơm cơ đấy! Hấp dẫn!

Người phụ nữ từ đâu đó bỗng hiện ra gần Ross

Ren và Sray lo sợ không thốt nên lời. Họ đã trễ

Liệu Ross có thể vượt qua số phận cô ấy không?

Tự mình nắm số phận mình trong tay hay là bị số phận điều khiển?

- Không được! Xin người đừng!

Yang tiến lại gần, anh không muốn nhìn thấy một ai đó chết trước mặt anh lần nào nữa. Và đặc biệt là cô

- No, no! Cô gái này..... thật sự khiến cho ta không thể kìm chế cơ đấy!

Người phụ nữ mái tóc vàng kim khẽ nhíu mày. Và dần dần cũng đã hiện ra đôi mắt đỏ thèm khát và hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, bà ta nhẹ nhàng nghiêng người

..... Nhưng một tiếng nói đầy uy lực phát ra từ phía Ren.....

- Người không phải là Haren! Người là ai? Vợ ta đang ở đâu hả?

Không ai khác chính là Lee Sun. Ông ấy đã nhận ra mùi đặc trưng trên vị phu nhân mình đã biến mất kèm theo tính cách đó giờ. Ông chỉ giả vờ để xem mục đích thực sự của người đàn bà này đang nhắm tới là gì? Quả nhiên....

- Lộ nhanh thế sao? Ta là Spy còn vợ người thì chắc đang ngủ trong phòng bà ta rồi chứ sao!

Spy vui vẻ ngẩng đầu lên nhìn, bà ta cũng dự tính trước mình khó lòng mà ra khỏi nơi này chỉ bằng uống máu Ross để tiếp thêm sức mạnh do việc biến hình lâu dài đã hao tổn quá nhiều

- Spy? Kẻ đánh thuê!

Yang sửng sốt khi nghe đến cái tên đang rất nổi về việc đánh thuê, giết mướn với mức giá rất cao!

Không ngờ bà ta đã đến đây theo một lệnh của ai đó? Spy muốn làm gì?

- Thả em tôi ra mau!

Ren quát to, anh chẳng thích thấy đứa em yêu quý của mình bị tổn thương về mặt thể xác lẫn tâm hồn như bây giờ

Chắc chắn phải có cách để mụ ta đừng hút máu Ross chứ?

- Không!

Spy mỉm cười, bà ta cúi người xuống gần chiếc cổ trắng nõn của Ross....

- Disruption! (Sự phá vỡ). Hãy nhấn chìm bà ta đi nào!

Tiếng nói Ross bắt chợt vang lên đầy uy lực.

Và kéo theo tiếng “Ầm ầm” của một thứ gì đó lay chuyển dữ dội dưới nền đất cũ kĩ

Mặt đất đã bị tách ra, từ trong bóng tối đó dần hiện ra một thứ gì đó rậm rạp, đầy to lớn

- Cái quái gì đang xảy ra ở đây?

Spy nghi hoặc nhìn xuống mặt đất. Nơi đang tách ra.....

Và.....

Một con sói có bộ lông màu trắng và đặc biệt chính là đôi mắt màu đỏ bật ra khỏi mặt đất và mặt đất đã dần dần đóng lại. Nó nhe ra những chiếc răng nanh nhọn hoắt về phía Spy.

Bà ta tự đứng ngã bịch xuống đất.

Vì không còn một chút sức lực nào để đứng tiếp hay cũng là vì sợ hãi chăng?

- Sói ư? Chẳng phải vampire luôn kị sói sao?

Ren khẽ đụng nhẹ vào vai Sray khó hiểu

- Disruption! Nó xuất hiện ư?

Ông Sun khẽ rùng mình khi cái tên đã nói lên tất cả. Nó là một con quái vật phá vỡ những thứ chặn đường nó

Tất nhiên mệnh lệnh của chủ nhân là tất cả đối với nó, cho dù có phải chết

- Tôi không biết chuyện này!

Sray ngược nhìn con sói có một đôi mắt giận dữ khác thường

Những điều kì lạ vẫn còn chưa giải đáp hết, nhưng tại sao Ross lại biết những điều mà cô ấy chưa học tới, nơi mà cô chưa đặt chân đến. Đó mới chính là điều kì lạ mà Sray không thể nghĩ ra

Linh hồn cô đang hiện diện tại đây liệu có phải là cô? Hay là một ai khác?

- Ross!

Yang hét to và vội vàng lao nhanh về phía cô trong sự lo âu.

Liệu cô có điều khiển nổi con quái vật ấy hay sẽ là con món mồi ngon lành?

.....

.....Và.....

Trong bóng đêm của sự ủy mị bao trùm lên không gian, có một cô gái nhỏ toàn thân chỉ một màu trắng nổi bật đang nhắm nghiêng đôi mắt gục đầu trên đầu gối đầy mệt mỏi

- Ross!

Một tiếng nói vang vọng từ một nơi nào đó như muốn xé tan màn đêm.

Cô gái dần hé mắt khi nghe tiếng gọi quen thuộc về cái tên của chính mình

.....Nhưng.....

Đầu đó dần hiện ra một chàng trai không thể nhìn thấy rõ rệt chỉ thấy khuôn mặt với mái tóc màu nâu nhưng mắt lại một màu đỏ.

Anh ấy là vampire ư?

- Vampire?

Cô chẳng hề có một chút sức để có thể nhìn rõ hơn hay có thể nói hết ý mình nữa.

- Đúng! Ta là cô.....cô là ta!

Anh chàng đó phát ra một giọng nói đầy truyền cảm, làm cô ngẩn ngơ tò mò về người con trai kia

- Nhưng.... Tôi không phải con trai!

Ross khó nhọc giơ tay cao lên để có thể chạm tới con người đó. Nhưng xung quanh chỉ một màu đen cùng đám sương khiến người con trai ấy mờ mờ như một ảo ảnh

- Haha! Ta không nói về bề ngoài mà chính là số phận của ta và người!

- Tôi thực sự không hiểu anh đang nói gì!

Cô càng nghe càng khó mà hiểu ra lời nói của anh ta có ngụ ý gì

- Người biết không, linh hồn của chúng ta chính là bất diệt, ta chính là người và người chính là ta! Linh hồn chúng ta chỉ là một!

Anh tiến lại gần cô khẽ chạm nhẹ vào khuôn mặt, và lúc này cô đã nhìn thấy hết con người kia

Nhưng anh ta giống như một dạng lơ lửng trên không hay gần giống như một linh hồn đã chết.

Cô chau mày khó hiểu, đây phải chăng là một giấc mơ?

- Ta không thể tiếc lộ thêm mà chính cô phải tự tìm hiểu bản thân mình! Và cũng đến lúc ta cũng nên nhường lại thôi! Tạm biệt!

Anh ta vẫy tay chào rồi dần dần cũng biến mất khỏi làn sương dày

Chỉ còn lại cô lặng lẽ một mình trong bóng đêm ảm đạm. Nó mang lại cho Ross một cảm giác thanh bình và dễ dàng chìm sâu vào giấc ngủ lâu dài

Cô nhẹ nhàng nhìn xung quanh lần cuối rồi gục đầu ngủ tiếp, chìm vào giấc mộng

.....

Cùng lúc đó, Yang lao đến Ross trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người

Họ bây giờ đã nhận ra thứ tình cảm sâu đậm bị chôn giấu của một chàng trai lạnh lùng

Ông Sun khẽ lắc đầu, suy nghĩ về San- vị hôn phu của Yang

Con gái của ông liệu có được hạnh phúc khi không hề có thứ gọi tình yêu ấy mà chỉ là một sự thương cảm? Nó có chấp nhận được hay gục ngã đau đớn nhìn người mình yêu yêu người khác?

- Ross!

Tiếng hét của Yang vẫn không ngừng vang vọng trong khắp căn phòng

Anh chạy tới ôm cô nhưng Ross bây giờ đã ngất xỉu trên tay anh

.....

Con sói trắng đã nhanh nhẹn lao tới phía Spy, lấy hàm răng nhọn của nó ngặm chặt thân hình của Spy

Bà ta đã hết sức chống cự và nhanh chóng tan biến thành những hạt cát.

- Con sói đó là một mối nguy hiểm to lớn!

Ren nhìn con sói to lớn kia rồi lại nhìn về phía cô em gái đang xỉu trên tay Yang đầy lo lắng

Còn Sray chỉ sững sờ nhìn những hạt cát vung vãi khắp nơi....

Chỉ cần một vết cắn cũng đủ hại chết vampire. Thật kì lạ nhưng nguy hiểm

Chính Ross đã đánh thức con sói này thì chắc cũng có cách để trấn áp nó... Nhưng niềm hy vọng của họ đã biến mất khi cô bây giờ không hề mở mắt. Vậy thì số phận họ sẽ ra sao? Chết hay Sống?

11. Chương 11: Thời Gian Đã Hết....hãy Thức Tỉnh Nào!

- Thứ cô chạm tới sẽ rất khó khi mình không tỉnh dậy đây!

Một giọng nói cứ lạnh lạnh trong đầu Ross.

Và những tiếng gọi tên liên tục của ai đó của kêu réo cô

Nhưng cô không thể mở nổi đôi mắt chính mình nên chỉ biết lắng nghe mà thôi

.....

Trở lại với sự khó khăn trong tình cảnh đương đầu cùng một con sói dữ tợn đang cào nát những bức tường, và gặm những vật nó nhìn thấy

Tất cả họ chỉ có cách đứng nhìn nó và mong chờ Ross tỉnh dậy

- Waking up (Thức dậy)

Yang đọc một câu thần chú mạnh nhất khi muốn ai đó tỉnh lại nhưng kết quả mà anh nhận được chỉ là sự thấp thỏm lo lắng.... Cô không tỉnh dậy

Dù có gọi tên cô, có dùng thần chú, có lấy người thì cô vẫn không hề mở mắt chỉ lặng lẽ nằm yên một chỗ

- Không hiệu quả ư?

Sray bắt đầu lo lắng khi không hề thấy một cử động nhỏ của cô

Anh chỉ lo là đây là lần cuối cùng của Ross. Ross sẽ ngủ vùi mãi mãi

- Không! Nó phải hiệu quả chứ! Ross à!

Ren hét lớn như xé tan bầu không khí ồn ào. Anh lay mạnh Ross và Nước mắt bắt đầu lan dài trên má rơi lã chã xuống nền đất

Đứa em gái duy nhất anh thương yêu không thể chết một cách lãng xẹt như thế này mà cô xứng đáng để được sống.....

Ông Sun khẽ lắc đầu tội nghiệp suy nghĩ về một người ...

Nếu Kay ở đây thì chắc nó sẽ ôm chặt đứa con gái này khóc nức nở và có thể chết theo tình yêu của chính nó. Kay đã mong chờ quá nhiều nhưng liệu Yang có thể chọn lựa giữa quyền lực hay tình yêu không?

Thật khiến người khác tò mò

- Mau rời khỏi thánh điện này! Nếu không con quái vật đó nhìn thấy mất! Ta sẽ đóng cửa lại để không cho nó chạy ra ngoài!

Ông Sun khẽ nói. Ông biết rất rõ về con sói trắng mang tên Disruption này

Là một trong bốn linh hồn canh giữ thánh điện của mỗi gia tộc. Chủ nhân của nó chính là người thống trị thế giới vampire. Nhưng điều ông quan tâm bây giờ không phải là Disruption mà là cô gái Ross kia

Nếu San chính là người mang dấu ấn nữ hoàng thì cô gái này có lẽ sẽ là cận vệ nhưng có thể kêu gọi được linh thần thì thật là chuyện kì lạ

- Được thôi!

Yang khẽ lên tiếng khiến ông choàng tỉnh, thoát khỏi suy nghĩ mà trở về thực tại

Ông vội vàng đứng dậy nhìn xung quanh căn phòng bị phá nát

- Nhanh lên đi chứ!

Ren quát to, lòng anh tràn đầy tức giận chỉ bởi Ross đang nằm đây mà anh chẳng thể giúp được gì.

Anh thật vô dụng. Thật chẳng xứng làm người anh bảo vệ thứ mình trân trọng nhất

Sray chỉ đứng im, lặng nhìn Ren. Anh hiểu rất rõ cái cảm giác ấy

Chính Sray cũng đã đánh mất người yêu thương nhất, một thân hình nhỏ bé vẫn in đậm trong trái tim anh như một kí ức không được phép quên mất.... Và bây giờ anh đang lên một kế hoạch để trả thù.

Anh đã hứa phải khiến người đó sống không bằng chết, đau khổ gấp ngàn lần

Nợ máu thì phải trả bằng máu

- Puppet (Con rối)

Câu thần chú vừa được đọc ra thì đột ngột xuất hiện những con rối. Chúng có thể hoạt động, nhưng không hề có cảm xúc..... Cũng chỉ được xem là vật thể thân

- Được rồi! Ra khỏi đây mau!

Ren nhẹ nhàng bế cô lên khỏi mặt đất, lao vụt ra ngoài

Tất cả họ cũng nhanh nhẹn ra ngoài và cách cổng đã một lần nữa đóng lại

- Đi theo ta!

Ông Sun bước lên trước dẫn đường.

Khi ông dừng lại thì họ đã ở một căn phòng to lớn đầy lộng lẫy, tráng lệ

- Tạm thời hai người cứ ở tạm đây.... Yang! Con đi theo ta đến nơi này!

Yang quay nhìn cô đầy lo lắng rồi gật đầu đồng ý

Ông quay lưng đi về phía trước. Anh cũng đi theo sau lưng.... Và bóng cả hai người đã dần mất hút trong màn đêm

.....

Ren không nói gì chỉ bước vào căn phòng, nhẹ nhàng đặt Ross lên giường

Anh bây giờ như một người mất hồn, không nhìn đâu mà chỉ nhìn cô em gái đầy lo lắng, bất an

Sray cũng cảm thấy mình nên tránh kích động tới Ren

Vì vậy anh cũng lẳng lặng đóng cửa, rồi bước đến chiếc ghế gần đó

- Không sao chứ, anh bạn? Tôi nghĩ em ấy sẽ không sao đâu!

- Đáng lẽ ra, tôi không.... Nghe lời anh chứ!

Ren ngậm ngùi, anh cố gắng ngăn những dòng nước mắt lại trong khóe mắt

Anh không muốn mình được phép trở nên yếu đuối trước mặt Ross một lần nữa....

- Thôi nào! Tôi cũng đâu có ngờ được chuyện lại thành ra như thế này!

Sray cũng thấy ân hận vì một lỗi lầm mà khiến cô phải mê man trong giấc ngủ

- Tôi... Thật là đáng chết! Vampire làm cái quái gì khi chẳng thể bảo vệ nổi đứa em..... tôi xem như bảo bối!

- Được rồi! Qua ngày mai con bé sẽ tỉnh dậy thôi mà!

Sray bỗng nhiên nhìn lên bầu trời anh cảm nhận một thứ gì đó bất ổn

Một màu đỏ tươi hòa cùng màu đen huyền ảo tạo nên một thứ màu sắc kì lạ mang đầy sự chết chóc, ghê sợ

- Không xong rồi!

Ren hốt hoảng khi nhận ra dấu hiệu và bầu trời kia chính là một hiện tượng ám chỉ cho sự bắt đầu

- Cái gì mà không xong chứ?

Sray khó hiểu nhìn Ren dấu hiệu tốt hay là một dấu hiệu xấu đây?

- Tôi từng đọc một quyển sách cổ.... Trong đó ghi là “ Một khi bầu trời có hai màu đen và đỏ hòa hợp thì đó là sự bắt đầu cho một sự hủy diệt nghiêm trọng. Một khi thế giới song song này bị tiêu diệt thì đồng nghĩa với việc thế giới thực cũng như vậy.... Và cần phải tìm ra một người duy nhất có quyền năng cao. Nếu tìm nhầm người thì chắc chắn người đó sẽ chết cũng như đẩy nhanh quá trình hủy diệt thêm”

- Trời! Nói đến có quyền năng cao là ám chỉ nữ hoàng hay hoàng đế rồi!

Sray thở phào nhẹ nhõm. Tuy nghe qua có hơi lo sợ nhưng đã có cách giải quyết thì cũng an tâm phần nào

- Haiz.... Anh biết phải tự phá hủy thân mình mà lại còn phải kèm theo ấn thạch Revivification mới ngăn lại được

Ren lắc đầu Kết thúc thật rồi

- Revivification ? Sao mà tìm ra được.... Không phải nó chỉ có trong truyền thuyết sao?

- Ai mà biết được chứ?

- Tôi không ngờ ngày tận thế lại đến nhanh giữ vậy!

Sray thở dài nhìn lên bầu trời

- Nhanh sao? Anh cũng biết là nó sẽ tới?

Ren hơi ngạc nhiên nhìn Sray

Không lẽ Sray có thể biết trước tương lai chẳng?

Bây giờ họ chỉ có hai con đường

Một là chết..... Và hai là hy vọng

- Đúng! Có một lần tôi gặp được một bà cụ kì lạ luôn lảm nhảm nói cái gì mà..... Hết rồi...Chết rồi....Tận thế rồi! Đơn giản vậy thôi!

Sray mỉm cười nhìn Ren

Khuôn mặt anh có gì đó là lạ, cứ như người đứng trước mặt Ren bây giờ là một con người khác vậy

Không phải Sray lạnh lùng, ít nói mà lại là Sray luôn mỉm cười, đầy quan tâm

Tại sao? Tại sao con người trước kia lại biến mất? Và lý do gì khiến anh ra thế giới bên ngoài?

- Anh đang giấu tôi chuyện gì sao?

- Tôi....có sao?

Sray giật mình, anh đứng dậy bước ra phía cánh cửa, rồi nhẹ nhàng mở cánh cửa ra

Thì.....

Anh nhìn thấy một bóng đen lướt qua trước mặt mình, và mang theo mùi hương nồng nàn của hoa hồng đen

- Chẳng lẽ.....

Sray đứng im suy nghĩ về thứ mùi đó, nó rất giống như một người quen

- Chuyện gì vậy?

Ren bước lại gần nhìn anh nghi hoặc

- Không có gì! Chỉ là tôi đột nhiên thấy hơi đau bụng...Tôi phải đi đây!

Sray chạy nhanh ra ngoài, anh đã nhận ra mùi hương đó là của ai

Một người nguy hiểm, không thể lường trước được mọi ý định của bà ta

Bà ta đến đây có mục đích gì?

- Người tìm ta à!

Một giọng nói đầy gai góc cất lên ở sau lưng anh

Đúng như anh nghĩ, không gì có thể qua mắt nỗi bà ta

Anh quay người lại nhìn

Trong bóng tối, dần hiện ra một người phụ nữ từ đầu đến chân chỉ có một màu sắc đen và nổi bật là cặp màu mắt đỏ ghê rợn và cả mái tóc màu trắng

- Hừm, bà đúng là tinh tường nhỉ? Chẳng khác gì mấy so với lúc đó!

Sray mỉm cười nhìn bà ta bằng con mắt đỏ rực hận thù

Anh đã đợi chờ cái ngày gặp lại con người này đã lâu rồi.... Không ngờ trong ngày tận thế này lại được gặp mặt lần cuối

- Haha, người đang lảm nhảm cái gì đó! Định trả thù cho em gái người sao?

Bà ta cười với giọng điệu bốn cọt khiến Sray càng ngày càng tức điên

- Cũng biết hay đấy chứ!

Sray nhe ra hai chiếc răng nhọn hoắt...

Anh đã không thể kìm chế lại cảm xúc khi nhớ về người thân bị giết hại ngay trước mặt mình một cách tàn nhẫn mà bản thân không thể nói được một lời nào hay một hành động nhỏ nhất.

Thật đáng trách!

- Với sức của người? Đừng quá tự tin với con mắt bên phải ấy!

- Hừ! Ta sẽ chẳng dùng tới nó dù chỉ là 1 giây!

Anh không cần dùng đến thứ này chỉ bởi nó vốn dĩ không phải là cái chủ lực

- Ta không biết thời gian sẽ thay đổi một con người cơ đấy!

Bà ta nheo mắt nhìn anh, khá bất ngờ về một người con trai đầy tự tin, bản lĩnh

- Đúng! Nó còn thay đổi cả bà! Một con người gia nua khinh tởm

.....

Cùng lúc đó, Yang đang ngồi trên một chiếc ghế bành đầy cũ kĩ và bụi bặm....

Kế bên anh chính là ông Sun

Không khí xung quanh họ tràn ngập những sự ảm đạm lạnh lẽo đến tận cùng

- Hãy vào chủ đề chính đi!

Yang nhẹ nhàng cất tiếng nói, phá tan bầu không khí ngột ngạt này

...Ngay lập tức, Sun mỉm cười nhìn anh nhưng ông chẳng nói gì ngoài im lặng

Thật kì lạ....ông đang suy tính gì sao?

- Ông bị làm sao vậy? nếu không có gì để nói. Vậy thì tôi....

Yang chưa kịp nói hết câu thì cánh cửa lớn đột nhiên bật mở tung ra

- Chưa gì mà con đã muốn đi sao?

Một người đàn bà tóc trắng xóa cùng một bộ đồ đen bước lại gần mỉm cười

- Bà là?....

Anh khó hiểu quay lại nhìn ông Sun

Nhưng càng khó hiểu hơn là ông ấy bây giờ chỉ còn là một bức tượng đá

Là ai đã làm ông ra nông nổi này.? Không lẽ là do một bà cụ yếu ớt như thế kia ư?

- Ta là ai ư? Người không cần quan tâm....

Bà ta mỉm cười, khẽ bước lại gần bức tượng đá kia

- Không phải hoang mang đâu. Người này đâu phải là Lee Sun cơ chứ!

- Ý bà là sao? không lẽ bà đã giấu ông ta ở đâu à?

Yang nheo mắt nhìn bức tượng, không phải là anh nhìn nhầm, tại sao đây là giả?

Vẫn cái mùi ấy, khuôn mặt, giọng nói, tính cách

- Sao? Ta đâu có rãnh hơi mà chơi cái trò đó! Người không nhận ra cũng phải bởi vì ngay từ lúc đầu người gặp hẳn đã là giả mạo

.....

Trở lại với căn phòng của Ross. Căn phòng ấy vẫn ảm đạm, đầy những nỗi đau xót của Ren

- Em à! Tỉnh lại đi mà!

Ren đã không biết bao nhiêu lần anh đã thốt lên câu nói ấy

Và mỗi lần thốt lên là mỗi lần những mảnh dao cứ khừ nát trái tim anh

Nó đau lắm, đau đến nỗi anh đã nhạt nhòa nước mắt

Còn Ross, khi mỗi lần nghe tiếng quen thuộc kêu cô tỉnh lại nhưng cô không còn có thể làm chủ bản thân

Giấc ngủ của cô mãi là sự vĩnh hằng

- Cô ta, tốt nhất là không nên chết!

Một người đàn bà đã phá nát cửa sổ rồi mỉm cười đứng trên thành cửa

- Bà là.....?

Ren quay đầu nhìn, và anh chợt sửng sốt

Một mùi hương của con người, không nó trộn lẫn giữa vampire nữa. Bà ta là một người có hai dòng máu

- Không ngờ, mũi người lợi hại vậy!

- Người là ai? Tuy không biết là ta đã gặp người khi nào nhưng mùi hương người rất quen thuộc

- Là ai? Người không cần biết. Ta đến đây không phải xưng tên tuổi mà đến giúp người

Ren đứng nghi hoặc nhìn bà ta. Đường như anh nhận thấy con người này và một người anh kính trọng là một. Anh không tin! Bởi người đó đã chết trước mặt anh

- Bà phải chăng là....

Chưa kịp để anh nói hết câu. Bà chỉ lặng lẽ bước tới Ross

- Chỉ có 2 con đường sống cho cô gái nhỏ này. Một phải có người đánh cược mạng sống nhưng chỉ có 20%. Ta khuyên người nên từ bỏ và con đường duy nhất là... hãy tìm ẩn thạch Revivification.

Ren chết lặng trong khoảng khắc bà nhắc đến ẩn thạch Revivification

Tại sao mọi thứ đều liên quan tới nó? Tại sao lại phải tới con đường cuối cùng mà ánh sáng lại quá nhỏ bé? Tại sao cái 20% dễ dàng ấy lại bốn cột đến thế?

- ... Thế chẳng khác nào không có cách!

Ren giận dữ quát to. Trái tim anh khẽ nhói - một cảm giác lo sợ. Tâm trí anh đã mất kiểm soát

- Người tức giận làm gì! Ta đến chỉ để giúp người chọn hai con đường.

Tiếng nói của bà hoà theo con người bà tan biến trong không trung. Chỉ còn những thứ mùi hôi thối kinh sợ

- Dù sao cũng không có cách thôi thì anh đi cùng em tới giấc ngủ mà anh với em ở bên vui đùa

Ren ngẩn đầu lên nhìn trần nhà. Anh biết 20% là con số không cao nhưng cũng là thứ hy vọng. Hơn cái ẩn thạch Revivification vô vọng truyền thuyết ấy

- Anh yêu em!

Lời nói anh dường như nhạc nhòa theo những giọt nước mắt

Theo sau đó là một vầng sáng nhỏ nhoi ẩn chứa niềm hy vọng của anh tới người con gái anh thương nhất. Mang theo lời tạm biệt và hẹn gặp lại ở kiếp sau

12. Chương 12: Ngập Trần Giả Dối

Đôi mắt Ross từ từ hé mở. Cô cảm thấy cơ thể nặng nề, đầu đó cô cảm nhận một mùi vị tanh tươi ở trong miệng.

Không chỉ trên miệng mà khắp người cô chỉ có cát bụi. Cô đã nhận ra được đầu đó nổi mắt mát

- Là anh đúng không? Anh có cần trả giá đắt vậy không? Ren! Anh lập tức quay lại đây!

Cô rưng rưng nước mắt. Mùi máu ấy là hương vị của Ren

Tại sao vậy... hết lần này đến lần khác, cô hại anh thành vampire và lần này lại thành cát bụi

- Em không sao chứ!

Một tiếng nói từ cửa sổ phát ra, giọng nói trầm ấm này chính là người luôn kêu cô trong vô thức

- Người là ai?

Ross ngỡ ngàng đứng dậy, ánh mắt hiếu kì nhìn anh chàng bên cửa sổ với đôi mắt đỏ nhàu

- Em không... nhớ hay nhận ra anh sao?

Anh chàng bàng hoàng, trước mặt anh chỉ là một cô gái đầy máu, nước mắt lem nhem và xung quanh chỉ có cát bụi

“Có ai đó đã chết? Là ai?”

- Ross! Em... đã làm gì!

Anh chàng bước tới lay động cô. Ánh mắt anh đau buồn, lo lắng và mang theo chút oán giận.

- Tôi giết người được không? À cũng có phải người đâu chỉ là một tên vampire thôi!

Cô lạnh lùng nhìn anh - một người quen nào đó mà cô không hề nhớ ra nổi.

Kí ức của cô chỉ cho phép cô nhận ra một phần và phần còn lại đã biến mất đột ngột.

- Em giết ai? Có phải bà lão kì lạ nào đó không?

Yang khẽ lên tiếng. Anh nhận thấy sự bi thương trong mắt ướt nhoè... Thật đau lòng, nhưng anh chẳng thể bảo vệ cô. Anh siết chặt tay khiến anh vô tình bóp mạnh vai cô

- Hahahaha!

Cô điên loạn cười. Trên đời này ai rồi cũng sẽ bỏ rơi cô. Mãi mãi Ross chỉ cô độc chỉ có mỗi cô thì mục đích sống có gì? Tình yêu bị phản bội? Hay đau khổ, nước mắt nhạt nhòa theo kí ức.

Còn Yang đang mất đi sự nhẫn nại vốn có. Một bà lão bỗng nhiên xuất hiện rồi biến mất đột ngột chỉ để lại anh lời nói như một lời tiên tri: “Mau giúp cô gái mang vận mệnh nữ hoàng cứu lấy thế giới này. Kẻ thù chính là người bên cạnh. Hãy cẩn trọng”

Nhưng tiếng nói khản đặc kì lạ vang lên. Là tiếng nói của Ross. Giọng nói trong trẻo kia đã đi đâu? Có lẽ cô đã la hét vô vọng trong bóng đêm khá lâu.

- Tôi sống trên đời có ý nghĩa gì nữa chi bằng chết đi cho rồi!

Cô phần nộ kêu gào, hạnh phúc là gì? Cô có nhận được gì quá nhiều bao giờ chưa? Cười xong rồi khóc - cô như một con diên ngốc nghếch đứng trong khoảng không vô định

Màn đêm tối lạnh lẽo bỗng nhẹ nhàng điểm thêm vệt sáng chói lóa bao phủ lấy Ross

Cô cảm thấy cơ thể mình nhẹ nhàng được nâng lên bên cạnh cô là muôn ngàn đốm sáng to nhỏ khác nhau.

Ross mỉm cười ấm áp. Cô biết đó là mùi vị hạnh phúc, mùi vị thân thuộc

Phải chăng đó là Ren? Người thân?

- Cuộc sống này quả không ý nghĩa khi thiếu mất người thân

Chất giọng khàn khàn Ross bật lên những thanh âm chua xót

- Nhưng không nên đánh đổi sự hy sinh của anh chứ!

Đốm sáng nhỏ phát ra màu đỏ nhẹ nhàng di chuyển trước mặt cô.

Lời nói ấy phát ra từ đốm sáng như xuyên vào trái tim cô, nước mắt cô bỗng nhiên chảy xuống gò má.

Tại sao lại khóc? Tại sao phải đau lòng? Tại sao phải sống? Tại sao phải hi sinh?

- Haha...

Cô cười, cười thật lớn để nỗi niềm ấy, sự hụt hẫng trong những giọt nước mắt ấy phải xóa tan. Cô không muốn yếu đuối chấp nhận nhiều mất mát

- Nơi này là đâu?

Không có âm thanh nào đáp lại lời cô hỏi. Nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-nu-hoang-vampire>